Hans-Jörg Ronsdorf

Що таке добра звістка і що вона означає для нас

Просто.
Зрозуміло.

ДОБРЕ ЄВАНГЕЛІЄ БОГА

Добре Євангеліє Бога

Що таке добра звістка і що вона означає для нас

Hans-Jörg Ronsdorf

Вихідні дані

Добре Євангеліє Бога. Що таке добра звістка і що вона означає для нас

Перероблене нове видання, 2026 р. Безкоштовне завантаження: www.hans-joerg-ronsdorf.de

Друковане 5-те видання (листопад 2021 р.) вийшло з ISBN 978-3-9820715-0-3 (німецьке видання).

© Hans-Jörg Ronsdorf — усі права застережено. Поширювати дуже бажано, якщо текст залишається незмінним.

Hans-Jörg Ronsdorf, Albis 6 1/2, 87477 Sulzberg

E-mail: hj-ronsdorf@t-online.de

Домашня сторінка: www.hans-joerg-ronsdorf.de

Зміст

Три слова й одна історія 7
Євангеліє 7
Євангеліє Боже 9
Кому потрібне Євангеліє? 10
Гріх? 11
Свобода — не примус 13
Як до цього дійшло 14
Так не залишиться 15
Євангеліє Царства 16
Як ця звістка прийшла до нас? 16
Що таке Боже царювання? 17
Боже владарювання — найкраще для всіх 18
Євангеліє Сина Божого 19
Цар і хрест 21
Убивство Царя 21
Не так, як очікували 23
Хрест очима Бога 24
Принесений у жертву за нас 25
Чи потрібна Богові жертва? 26
Зло, переможене добром 28
Безмежна Божа мудрість і сила 30
Що дарує нам хрест 31
Хрест — глупота 32
Назад додому 33
Євангеліє благодаті Божої 33
Благодать від початку до кінця 36
Бог є любов 38
Невидимий світ — сили темряви 40
Сили й люди 41
Євангеліє і сили 42

Сили й Божий план спасіння 42
Тріумф хреста 44
Свобода можлива 44
Євангеліє миру 45
Євангеліє — виконана обітниця 46
Надія Євангелія 48
Мрія про Божий Новий світ 50
Євангеліє — сила на спасіння 51
Слухатися Євангелія 52
Стати учнем Ісуса 53
Початок учнівства 53
Що означає йти за Ісусом? 54
Ігнорувати Євангеліє 57
Усе вийде на світло 57
Божий гнів 58
Вічне життя і пекло 60
Інше євангеліє 61
Чим Євангеліє не є 62
Насамкінець 63
Що далі? 64

Щиро вітаю! Цій книжці вдалося привернути вашу увагу. Збережіть її. Прочитайте її. Цілком можливо, що Бог хоче зустрітися з вами. Навіть якщо ви вже знаєте Євангеліє — або думаєте, що знаєте. Хай Бог благословить час, який ви проведете за читанням. Це того варте.

Прочитайте її один раз від початку до кінця. Удруге можете знайти в Біблії й прочитати біблійні тексти, вказані в примітках.

Лише Біблія показує, що таке Євангеліє. Я виклав це якнайкраще й коротко.

Три слова й одна історія

Євангеліє — це історія. Не наша. Історія Ісуса з Назарета. Яка починається у Вифлеємі й закінчується в Єрусалимі. Історія неймовірна. І все ж багато хто в неї вірить. Бо ця давня історія написала безліч нових історій. Багато людей свідчать, що ця історія про Ісуса зробила з ними. Вони стали новими людьми, з надією й майбутнім.

Євангеліє справді є історією Ісуса. Якщо підсумувати її трьома словами, вона зводиться до цього:

Ісус — Господь.[1]

Він — Цар.[2]

Над усесвітом. Над усіма й над усім. Цар, що править справедливо й з любов'ю, що прощає і все зробить новим. Це і є добра звістка! Це проповідували апостоли, учні, які були з Ним від самого початку. Ізраїлеві й усьому світові.

Про це можна сказати більше. Ви знайдете це на наступних сторінках. Запам'ятайте ці три слова. Це головна звістка. Це серце доброї звістки. Вона стосується всіх нас. Особисто. Не інших. Нас. Мене. І вона стосується всієї нашої планети, нашого дому. Ось побачите. Читайте цю книжку як звістку, звернену особисто до вас.

Євангеліє

Християни говорять про Євангеліє. Саме воно робить їх тими, ким вони є. Або мало б робити. Воно належить до їхньої ідентичності. Без нього вони були б ніщо. Без жодного значення. Як сіль, що не солона.

Євангеліє — їхня таємниця. Їхній скарб. Їхні ліки. Їхня духовна, ненасильницька зброя. Ні в кого немає подібної звістки.

Слово «євангеліє» часто трапляється в Біблії. Але вперше воно з'являється не там. Це не побожне слово, вигадане Біблією чи церквою. За часів Ісуса й раніше воно належало до розмовної мови. Як *добра новина*. Як *радісна звістка*, що приносить радість і полегшення. Що сповіщає про щось добре.[3] З різних радісних нагод приносили «євангеліє». У 63 р. до н. е. народився імператор Август. Пізніше його день народження святкували по всій Римській імперії як радісну звістку. Він називав себе сином божественного — титул, який згодом мав стосуватися багатьох імператорів. Ось кілька речень із цього «євангелія» про імператора Августа:

---

1. *Дії* 2:36; 4:24; 11:20; 15:17
2. *Дії* 17:7; 1 Тимофія 6:15; Об'явлення 17:14; 19:16
3. *Луки* 1:19

«Цей день дав світові інше обличчя. Світ загинув би, якби в його народженні не засяяло спасіння для всіх людей. На спасіння світу цю людину сповнено такими дарами, що її послано нам і прийдешнім поколінням як спасителя. Усякій ворожнечі тепер кінець, усе він зробить чудовим. Надії батьків здійснилися. Неможливо, щоб будь-коли міг прийти хтось більший. З його народженням починається нове літочислення».[4]

За 700 років до того давній пророк Ісая сказав: *Яка радість! Через гори поспішає вісник перемоги! Він несе добру звістку, він оголошує мир і спасіння, він каже місту Сіону: твій Бог — Цар усього світу!*[5]

Ісая говорить про живого Бога. Про Вічного. Того, хто все створив. Господа історії. Не про людину. І не про самопроголошеного сина бога. Оголошення імператора було радісною новиною. Але який правитель дає світові те, чого йому справді бракує? Чого всі прагнуть глибоко в душі?

Євангелієм називали також звістку з фронту. Коли було здобуто перемогу й розбито ворога. Це точно відповідає християнському Євангелію. *Це добра звістка про перемогу. Про перемогу Бога через Його Сина, Розп'ятого й Воскрешеного: Ісуса Христа. Бог не капітулював. Він бореться за Свій світ!*

4. Календарний напис із Прієни в Малій Азії, 9 р. до н. е.; скорочено й вільно перекладено.
5. Ісаї 52:7

Смерть на хресті, воскресіння й піднесення на Божий престол роблять Ісуса Господом і Спасителем світу. Йому дано всю владу: Він — Володар усесвіту.[6] *Усесвіт належить Йому. Він — Цар над усіма царями, що пропонує всім прощення й вічне життя!*[7] *Цар, що віддав за нас усе. Що любить нас. Цар, якому можна довіритися без вагань, бо Він не шукає власної вигоди й не має прихованих намірів. Він заслуговує на всю честь. Він прийде знову, але про це згодом.*

Ось коротко Євангеліє. Найважливіше. Поміркуйте над цим. Запам'ятайте це. Ніколи цього не забувайте.

Для християн свідчити про Ісуса як Царя досі може бути ризиковано — а в деяких країнах так і є. Шанувати цього Царя[8] можуть сприйняти як виклик правителям, імператорам і царям. Без політичного наміру. З послуху. Вірність Ісусові нерідко приносила їм переслідування й смерть. Бо їхній і наш Ісус — Владика земних царів.[9] Він стоїть над ними!

Але добру звістку не вдалося вбити. У ній жив воскреслий Господь і Христос. Вона мала вибухову силу, щоб поставити Римську імперію на коліна. Не мечем, а благодаттю, що змінює, і силою Євангелія.

Євангеліє Боже

Звідки походить Євангеліє? Усе починається з Бога. З триєдиного Бога: Отця, Сина й Духа. Він — його Творець. У Його серці воно народилося. З Його вічної любові. Ще до того, як з'явилися земля й люди.[10] Усе, що воно містить, походить від Нього.[11] Тільки від Нього. *Це Його Євангеліє.* Тому воно — правда. Надійне. Гідне довіри. На ньому можна будувати своє життя.[12] Бо Бог вірний.[13] Він не обманює.[14] Усе, що Він обіцяє й запевняє в Євангелії, має силу й збувається. Це Його обіцянка, якій ми можемо довіряти без застережень. Вона добровільна. Народжена з безмежної любові. Він цього хотів. Йому подобається дарувати Себе. Це Його

6. Матвія 28:18; Дії 2:36; Ефесян 1:20-23
7. Луки 24:47; Дії 2:38; 5:31; 10:43; 13:38; 26:18
8. Дії 17:7
9. Об'явлення 1:5
10. Римлян 16:25; 2 Тимофія 1:9
11. 2 Коринтян 5:18
12. Матвія 7:24
13. 1 Солунян 5:24; Євреїв 10:23; 1 Петра 4:19
14. Тита 1:2; Євреїв 6:18

радість. Він прославляє Себе в цьому.[15] Йому належить уся слава.[16]

Сам Бог приносить добру звістку. *Це Божа місія.* Він діє, працює й говорить. Звістка приходить у світ, якому саме цього й бракує. *Сам Бог нічого не потребує. Йому нічого не бракує. Він досконалий. І все ж Його серце переповнюється. Він любить, бо Він є любов. Він розпочинає найбільшу операцію повернення всіх часів.* Він хоче повернути нас, людей! Він хоче мати родину![17] *Бо такими, якими ми народжуємося, ми не є Його дітьми*. Ми всі маємо ними стати. Тому Він хоче подарувати нам Свою любов і Свою прихильність. Щоб ми назавжди жили разом із Ним.

Кому потрібне Євангеліє?

Божа звістка приходить у світ, який уже не такий, яким Бог створив його на початку. І яким Він його задумав. *Як ви вважаєте: чи потрібне Боже втручання в наш світ? Чи ми впораємося без Бога?*

Погляньмо на наш світ чесно й виважено.

Божа звістка приходить до людей, які внутрішньо зламані й не мають надії. Які часто вже не бачать виходу. Яких мучить сумління через провину. Які знають, що все мало б або могло б бути інакше. Які бояться, які неспокійні, спустошені, хворі й залежні. Вона приходить до людей, які всі помруть.[18] До людей, що бояться майбутнього.

Значна частина людства живе в бідності. У щоденній боротьбі за виживання. Багато хто залишається на узбіччі життя.

Божа звістка приходить до людей, які зазнали поразки в шлюбі, сім'ї, на роботі й у суспільстві. До людей, які бачать у самогубстві останню можливість.

Так само вона приходить до людей, які мають мало проблем або не мають їх зовсім. Яким пощастило вирости в багатій країні чи багатій родині. Фінансово незалежних. Але попри здоров'я й достаток їх мучать безглуздість і внутрішня порожнеча.

Непереможені хвороби й віруси загрожують нашому життю. Природа показує свій небезпечний для життя бік.

Кожна людина — це маленький усесвіт питань, турбот і бід, що кричить про любов, сенс, прощення й опору. Навіть якщо це приховане або задушене метушнею й розвагами.

---

15. Ефесян 1:6, 9, 12, 14
16. Об'явлення 5:11-14
17. Псалом 102 (103):13; Ісаї 64:8; Малахії 2:10; Івана 14:2; Євреїв 2:10; 1 Івана 3:1-3
18. Римлян 5:12-14; 6:23

Євангеліє приходить до народів, які воюють між собою. До людей, які живуть у сварках і ворожнечі одне з одним. Воно приходить у світ, де несправедливість почувається як удома. Де досі люди поневолюють і визискують людей. Дискримінують одне одного. Де найслабші стають жертвами. Де діти мусять працювати, а жінок визискують. Де цілі держави систематично порушують права людини.

Для багатьох світ залишається місцем, повним страждань. Читаючи цей перелік, ви вже давно подумали, що не все так погано і що є багато доброго. І що багато чого стає кращим. Ви маєте рацію. *Ідеться не про упереджений чи песимістичний погляд на світ. Ідеться про питання, чи потрібні нам Бог і Його Євангеліє.*

Нам потрібна ця добра звістка! До цього усвідомлення можна дійти будь-коли. І прийняти це Євангеліє для себе. Багато людей це усвідомили. Іноді важким шляхом. Лише поразки, зламаність, хвороби й страждання привели їх до цього усвідомлення. Бог не мовчить. Ці важкі, часто небезпечні для життя переживання — Божий мегафон, щоб достукатися до нас.[19]

Гріх?

Не сучасне слово. Неприваблиле й неправильно зрозуміле. Але воно належить до біблійної перспективи і до того, як Біблія описує причини. Як ми пояснюємо причини всього небажаного, невдач, зламаності, ворожнечі й хаосу?

Біблія говорить чітко, коли описує людину. Якою вона народжується, як розвивається й живе. Як поводиться зі своїми ближніми. І з Богом. Вона говорить прямо. Вона не церемониться. Нещадно чесна. *Вона каже, що ми грішники.*[20] *Усі. Без винятку. Ми всі грішимо, бо ми грішники. Таке загальне твердження без жодних відмінностей є тільки в біблійному світогляді! Жодна релігія не стверджує, що всі без винятку — грішники.*

Гріх описує не тільки те, що ми робимо. А й те, ким ми є. На жаль, його не можна виділити й видалити з нас, як пухлину. Гірше й бути не могло б: ми полонені в його владі. Це має набагато тяжчі наслідки, ніж хибна поведінка. Гріх — не просто сукупність окремих лихих учинків. Це активна, зловмисна сила, що пронизала й захопила наше єство. Це катастрофа. Бо через наш гріх ми відокремлені від вічної Божої любові. Вона для нас недосяжна. Гріх і Бог ніколи не поєднуються.

19. Образ мегафона походить від C. S. Lewis, «Über den Schmerz» (*The Problem of Pain*).
20. Ефесян 2:1

З гріхом прийшла смерть. Як неминучий наслідок. Як заплата, яку ми заробляємо. Ми пожинаємо те, що сіємо. Гріх і смерть — всесвітні сили, від яких ніхто не втече.

Гріх як принцип влади шкідливо формує нашу особистість. Він робить нас перфекціоністами, боягузами й нерішучими, коли йдеться про добро інших — і сусіда, і того, хто помирає в Африці. Але й егоїстами, коли йдеться про нашу вигоду. Гріх робить нас нарцисами, ошуканцями, залежними, інтриганами, фанатиками, перелюбниками, гвалтівниками. Цей перелік можна продовжувати без кінця.

Але ми не лише полонені чи хворі. Не лише пасивні жертви. Ми радше стали активними, примусово завербованими агентами гріха. Ми найнялися як його представники, як його знаряддя. Це не лише полон, це активна співучасть.

Суть гріха залишається для нас прихованою, доки ми ігноруємо стосунок між гріхом і Богом. Гріх — не просто явище в людському житті, яке можна чи треба придушувати або тримати в узді. Біблія описує гріх як анархію, ворожнечу, бунт, як непослух Богові. Людина без Бога — не просто недосконале створіння, яке потребує вдосконалення. Вона бунтар, який мусить скласти зброю. Капітуляція — єдиний вихід.

Будь ласка, читайте далі, попри ці найтяжчі звинувачення!

Основоположні стосунки людського життя — наші стосунки з Богом — зруйновано. Ця зламаність виявляється в усіх інших наших стосунках одне з одним. Ми грішники не лише особисто чи поодинці. Ми належимо до всесвітнього людства, яке не може втекти від гріха.

Цей біблійний діагноз — наш порятунок! А не засудження!

Чи сподобалося б вам, якби лікар приховав від вас чесний діагноз вашої смертельної хвороби? Тим паче, якби він водночас міг пообіцяти вам ліки чи операцію, що перемагають цю хворобу?

Майже неможливо збагнути й визнати Божий діагноз. Ми охоче вважаємо себе винятком. Або применшуємо серйозність становища.

Отже, Євангеліє приходить у світ, який, попри всі свої проблеми, дивним чином майже не цікавиться Божою звісткою про спасіння. Парадокс. І все ж Богові не байдуже, що діється на цій планеті, на Його планеті. *Євангеліє — доказ того, що Бог бореться за цей світ.* Страждання, зло й смерть не повинні мати останнього слова. Бо Бог є любов![21]

Відповідь на початкове питання така: Євангеліє потрібне нам, щоб стати Божими дітьми.

---

21. Римлян 5:8; 1 Івана 3:1; 4:7-11

Божа відраза до гріха, до зла, яке люди думають і чинять — у великому й малому, — велика. Бо гріх нас руйнує. Бо Бог є любов і хоче нас спасти. Ця Божа відраза і Його засудження гріха конкретно виявляються в «Божому гніві».[22]

Наскільки сильно Він засуджує зло, з яким ми пов'язані як ті, хто його чинить, настільки ж сильно Він хоче визволити від нього кожну людину.

Свобода — не примус

Попри це чудове Євангеліє,[23] Бог не змушує людей сказати «так». Справжня любов можлива тільки на ґрунті свободи! Свобода вибору й відповідальність залишаються властивістю людини. Саме так, а не інакше, створено людину.

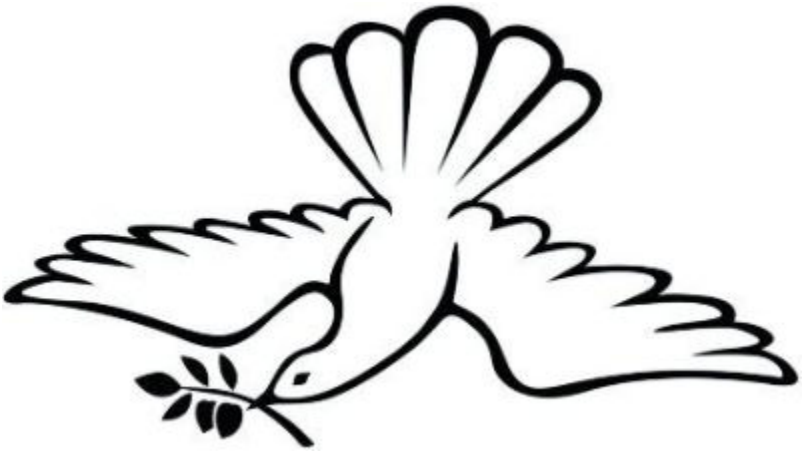
Але як грішник людина вже не нейтральна. Гріх робить її безпорадною, ба навіть нездатною самій по собі прийняти Євангеліє. Усвідомити себе грішником — по-людськи неможливо. Але Євангеліє має силу. Воно відкриває очі на самих себе й на Бога. Дарує просвітлення серцю й сумлінню. Бог не залишає людину саму в цьому рішенні. Людське серце — зона запеклих бойових дій. Бог прагне здобути серця. І переконати й просвітити їх Своєю готовністю примирити нас із Собою.

Рятівна винахідливість Бога безмежна. Бог може використати кожну ситуацію, кожну мить і кожне місце, щоб Своєю святою присутністю збудити усвідомлення гріха й загубленості і водночас подарувати спасіння й порятунок.

Для цих зоряних годин немає ні приписів, ні шаблонів. Так це сталося. Так це стається. Так це може статися тепер і з вами. Багато людей розповідають, як дивовижно, несподівано, таємниче, з любов'ю чи радикально Бог прийшов у їхнє життя.

Божа звістка — це невідкладний наказ навернутися.[24] *Для нашого ж добра. Проте люди самі відповідають за те, як на неї відгукнуться.*

22. Івана 3:36; Римлян 1:18; 5:9; Ефесян 2:3; 5:6; Колоссян 3:6; 1 Солунян 1:9-10
23. 2 Коринтян 4:4
24. Дії 17:30

Як до цього дійшло

Людей було створено як Божих намісників на землі. Як Його образ. Щоб разом зі своїм Творцем дбайливо доглядати землю й правити нею. Райський сад, місце невелике й осяжне, мав поширитися на всю землю. Він — Отець, а вони, усі *люди*, — Його родина.[25] Так було задумано від початку.

Люди, створені зі справжньою свободою волі. Щоб приймати Божу *любов*, відповідати на неї й передавати її далі. Мрія — так жити й працювати з Творцем. Зовсім поруч. Під Його захистом і благословенням.

Але тоді, на початку, *люди* вирішили інакше. Вони не вберегли свого привілейованого житла — райського саду. Туди проник спокусник. Хитрий змій. За змієм ховався колись сяйливий Божий ангел. Він відрікся від Бога. Повстав і впав у гріх. Цю ідею сатана, *диявол*, хотів продати *людям*: як просвітлення й поступ до кращого, вільнішого життя.

Вони не послухалися доброї настанови свого Творця. Стати як Бог — ось спокуса й принада диявола. Тож вони знехтували простою заповіддю свого доброго Бога. Може, вони боялися, що Він приховав від них щось добре?[26]

За цей крок вони заплатили високу ціну. Усе стало не так, як мало бути. Вони втратили рай. *Смерть, тлінність — і духовна, і тілесна — увірв*

25. Ісаї 63:16; 64:8; *Луки* 3:38; *Дії* 17:28-29
26. Буття 3

алася в їхнє життя.[27] Вона поширилася. Як спадкова хвороба, вона передалася всім їхнім нащадкам. До яких належимо й ми.

Це було дуже давно. Якось так воно й залишилося. Аж до сьогодні. Через багато тисячоліть ми, *люди*, будуємо життя без Творця. Самі вирішуємо. Так, ніби Бога немає. Ми думаємо, що знаємо краще. Ми забули свого Творця. І знайшли, здавалося б, привабливіших богів. Бо в нашій природі як *людей* — бути релігійними й на щось покладатися чи в щось вірити. Це показують релігії цього світу, а також поведінка сучасних *людей* і їхні боги-замінники, як-от гроші, влада й секс. Без Бога ми тепер мусимо самі задовольняти свої потреби. Ненаситна жадібність у великому й малому — це вияв сердець, що загубилися в самих собі. Полонені в собі, з усвідомленням, що ми втратили щось суттєве, що надає сенсу. Ми покинули *джерело життя*,[28] нашого Творця. Без стосунку з Ним порушено й здоровий стосунок із творінням. *Люди* в багатьох місцях руйнують дім, у якому живуть. Ми відкидаємо добрі Божі заповіді, дані нам для вдалого, благословенного життя з Богом, одне з одним і з творінням.

Закони й заповіді, мовляв, походять від тирана, — так часто роблять висновок. Від Бога, який хоче нас контролювати, панувати над нами й обмежувати нас. Але багато хто не знає Бога таким, яким Він є насправді.

Добрий Батько, який бажає нам найкращого.

Так не залишиться

Бог іде слідом за занепалим світом. З усіма його проблемами й гарячими точками. Він не відмовляється від нього.[29] Зло в усій його різноманітній силі, у великому й малому, — це не просто проблема. Від самого початку це екзистенційна криза. Бути чи не бути. Виживати поза Едемом — ось обрій нашого існування. У цій кризі й з усіма наслідками наших учинків ми живемо відтоді. Щодня ми бачимо, що це означає. Без Бога не може бути доброго кінця. Без Бога шлях веде в морок. Ми блукаємо в духовній і моральній темряві. Не знаємо ні дороги, ні мети.

Євангеліє — а не суд і засудження — це Божа відповідь в Ісусі Христі. *Євангеліє — Його генеральний план, як перемогти зло. Зупинити низхідну спіраль і внести світло, життя й надію в темряву*.[30] Щоб повернулися своб

27. Римлян 5:12-21
28. Псалом 35 (36):10; Приповістей 14:27; Єремії 2:13; 17:13
29. Івана 3:16
30. Псалми 26 (27):1; 42 (43):3; Ісаї 9:1; 60:1; Матвія 4:16; Івана 1:4-9; 3:19-21

ода, мир і радість.[31] *Для* всіх. І щоб з усього поганого все ж вийшло добре.[32] Щоб Бог знову мав родину. І щоб ми могли стати Його дітьми. Найкраще, що з нами будь-коли може статися.

Євангеліє — Боже запевнення, що так, як є сьогодні, не залишиться. Ця обітниця чинна досі. Її ніколи не відкликали. Вона стосується всіх Його *людей*. У будь-якому куточку світу.

Євангеліє Царства

Євангеліє справді просте. Кожен має його зрозуміти. І все ж воно має різні виміри й аспекти. Воно містить більше, ніж помічаєш спочатку. Уявіть собі діамант. Найбільший, який існує. Огранований. Він заломлює світло не *лише* в одній, а в кожній огранованій грані. Євангеліє сяє багатогранно, дивовижним блиском. Це слава Христа, який є образом Бога.[33]

Як ця звістка прийшла до нас?

Звістка прийшла в особі. Так, звістка — це особа. Вона не закон. Не символ віри. Не катехизм. Вона — *людина*. *Питання не в тому, що може нас спасти. Питання в тому, хто може нас спасти.*

Він став одним із нас. І все ж був зовсім іншим: тим, хто водночас є Богом і *людиною*. Але Він відклав Своє Божество на другий план і прийшов до нас у приниженні, ба навіть у слабкості.

Бог сходить до нас. Він зробив Себе зовсім малим.[34] Безмежний, якого ми не можемо осягнути думкою. Той, хто, на відміну від нас, не має початку. Він став *людиною*. Підійшов до нас зовсім близько.[35] Ближче, ніж будь-коли раніше. Зійшов на рівень наших очей. Творець — серед Своїх створінь. У *людській* подобі.[36] Його бачили, чули, торкалися, обіймали.[37] Він бачив, говорив, Його серце зворушувалося, Він плакав, Він *любив* і зі співчуттям торкався *людей*.

Щоб ми нарешті зрозуміли. Він прийшов не в пишноті правителя. Прийшов будівельник-ремісник із Назарета. З галилейських низів. Бог

31. *Луки* 2:10
32. Буття 50:20
33. 2 Коринтян 4:4
34. Филип'ян 2:6-8
35. Івана 1:14
36. Филип'ян 2:5-11
37. 1 Івана 1:1-3

приходить до нас в Ісусі. Він здійснює те, що обіцяв. Ісая пророкує:

> *Дух Господній опанував мене. Бо Господь помазав мене і тим наділив мене повноваженням нести бідним добру звістку. Він послав мене дати нову відвагу зневіреним, проголосити полоненим: «Ви вільні! Ваші кайдани буде знято!»*[38]

Ісус застосовує це до Себе в синагозі в Назареті: *Це пророче слово збулося сьогодні на ваших очах*.[39] Усе Його життя, Його слова й діла — це здійснення цих пророчих слів і досконалий вияв цієї доброї звістки.

Ісус — образ Бога.[40] Хто бачив Його, бачив небесного Отця.[41] Він — Божа місія. Ісус — це те, що Бог має нам сказати.[42] Якщо ми хочемо зрозуміти, хто такий Бог і який Він, ми мусимо розуміти Його через Ісуса. Ісус — наше уявлення про Бога. Як описано в євангельських розповідях. Ось такий Бог.

Тому чотири розповіді про життя Ісуса від Матвія, Марка, Луки та Івана називають *Євангеліями*. Марко починає так: *У цій книзі записано, як почалася добра звістка про Ісуса Христа, Сина Божого.*[43]

З Ісусом починається добра звістка. Про Нього сказано: *Ісус повернувся в Галилею і за Божим дорученням проголошував: Час настав: тепер Бог установить Своє владарювання й завершить Своє діло. Покайтеся й повірте цій добрій звістці!*[44]

Що таке Боже царювання?

Боже владарювання — це Його правління любові й справедливості. Єдиний варіант, що має майбутнє для нашого світу. Його єдине майбутнє.

Багато юдеїв розуміли під цим, що римських окупантів буде переможено і їхній тиранії настане кінець. Але в Ісусі приходить простий чоловік, а не цар із політичною владою. Не воєнний герой. *Його Царство, Боже Царство, починається не так, як очікували, — не на престолі Давида в Єрусалимі, а з мандрівним проповідником, чий шлях закінчується на хресті. Воно починається в серцях людей, які визнають свої гріхи й змінюють своє життя.* Його Царство не від цього світу.[45] Воно походить від Бога. Воно

38. Ісаї 61:1-2
39. Луки 4:16-22
40. Колоссян 1:15; Євреїв 1:1-3
41. Івана 14:9
42. Євреїв 1:2
43. Марка 1:1
44. Марка 1:14-15

інакше. Без насильства, без гноблення, без військових завоювань. Воно починається в Ізраїлі, але в центрі уваги — увесь світ. Задумане для всіх людей.

В Ісусі Боже царювання не спрямоване проти наявного політичного устрою. Мета інша. Ісус ходить країною й проповідує *покаяння й навернення до Бога.* Боже владарювання стає реальністю через появу Ісуса і в людях, які йдуть за Ним. Він зцілює безліч хворих. Виганяє демонів. Боже царювання спрямоване проти злих і невидимих сил, що мучать людей. Існують не лише видимі влади, як-от царі чи воїни. Існують невидимі сили, від яких страждають люди. Згадайте спокусника в райському саду, на самому початку. Про це згодом.

Ісус не відповідає на питання, звідки походить зло і чому воно існує. Він діє. За дорученням і з повноваженням Свого Отця Він вступає в боротьбу з ним. Боже царювання вривається в цей світ і змінює те, що протистоїть Божому владарюванню набагато глибше, ніж тодішні римляни. Боже Царство зустрічає людей на тому рівні, де вони страждають найбільше. Найбільший ворог — це зло, несправедливість, лицемірство й брак любові. Одним словом: *гріх*. Він зробив людину духовно хворою. Він здобув владу над людиною. Тоді, як і сьогодні.

Сам Бог приходить на арену гріха, болю й страху, страждання й смерті. Він приходить, щоб узяти все це на Себе й так установити нове Царство.

Боже владарювання — найкраще для всіх

Після 30 років у прихованості Ісус три з половиною роки діє публічно. Він зцілює, визволяє й навчає того, що справді важливо. Він викриває лицемірство, насичує голодних. Так Він показує, хто такий Бог і чого Бог хоче. Завдяки цьому нам, людям, стає видно, яким колись буде вічне Боже Царство. Діяльність Ісуса — лише початок. І обіцянка. *Бо Божий генеральний план містить велику мету, що вже засяяла в Ісусі: нове небо й нова земля, де не буде вже нічого з того, проти чого боровся Ісус.* Нова земля, де Бог живе зі Своєю родиною.[46] Нова земля, якою дбайливо правлять змінені й оновлені люди. Не тирани й деспоти. Добра звістка така: царства світу з їхніми імператорами й президентами минають. Боже Царство приходить і залишається навіки.[47]

45. Івана 18:36
46. Об'явлення 21:3-5
47. Даниїла 2:44-45; 7:26-27

Воно почалося з Ісусом. Воно є сьогодні. Ззовні приховане. Без видимого Царя. Цар на якийсь час відійшов, як пан у притчі, що вирушає в чужий край. Його Царство чекає на Його повернення.[48] Сьогодні це Царство «під прикриттям». Без кордонів. Без столиці. *Воно існує поряд зі світовими імперіями й політичними устроями. Усюди, де люди присягнули на вірність відсутньому, невидимому, але справжньому Цареві Ісусові. Вони утверджують це Царство без жодного насильства.*[49] *Їхня зброя — любов.* Вони чекають, що їхній воскреслий Ісус, який відійшов на небо, прийде знову. Так Він обіцяв.[50] *Повернення Царя — публічне, видиме, могутнє. Тоді всім світовим імперіям настане кінець.* Також невидимим силам, що зловмисно впливають на світові події.

Добра звістка звіщає Божу перемогу над усім, що протистоїть Його владарюванню любові й справедливості. Це почалося в житті Ісуса. Остаточна Божа перемога ще попереду. Вона невпинно наближається. Його Царство вже тут, але ще не повністю. Ще не видиме. Доки Ісус не прийде знову, воно існує в тимчасовій, таємничій формі. І все ж уже тепер маємо передсмак того, що прийде. Мир і радість у Святому Дусі.[51] Поширення Євангелія по всій землі й люди, які щодня з вдячністю віддаються під владу Царя, свідчать про невидиме існування цього Царства. Так само знамення, чуда й зцілення аж до сьогодні.

Євангеліє — це проголошення, що Ісус із Назарета є Христос і що Його зроблено Господом над усім.[52] *Сина послав Отець. Він виконав усі давні пророцтва, які можна прочитати в Старому Завіті. Він став людиною як нащадок Давида. Він помер за нас і за наші гріхи. Був похований, воскрешений і коронований на Божому престолі. Звідти Він править. Йому дано всю владу. Ісус — Христос!*

Євангеліє Сина Божого

Ісус Христос — це Євангеліє. Новий Завіт називає його *Євангелієм Христа*.[53] Це проповідували апостоли й усі, хто став учнями й послідовниками Ісуса.[54] *Його* вони проповідували.[55] Це Євангеліє Царства. Він —

48. Матвія 25:14-30
49. Матвія 5:43-48
50. *Дії* 1:10-11
51. Римлян 14:17
52. *Дії* 2:36; 3:20-23; 10:36
53. Римлян 15:19; 1 Коринтян 9:12; 2 Коринтян 2:12; Филип'ян 1:27; 1 Солунян 3:2
54. *Дії* 8:4, 12, 25, 35, 40; 10:36; 11:20; 13:38; 14:7, 15, 21
55. *Дії* 5:42; Ефесян 3:8; Филип'ян 1:17-18; Колоссян 1:28

Цар. Але Він ще більше. *Нам потрібен не лише Цар. Нам потрібен і Відкупитель.*

Чотири розповіді про Його життя називають Євангеліями, бо вони — добра звістка. У них впадає в око, що Він Сам нічого не робить для власної слави. Він навіть не хоче, щоб Його зробили царем.[56] Зцілені не повинні нічого розповідати. А вони все одно розповідають — надто велика їхня радість.[57] Біснуватим, точніше нечистим духам у них, які знали Його справжню особу, Він забороняє говорити.

Якщо придивитися, ніхто насправді не розумів, хто Він. Навіть Його найближче оточення. *Навіть коли Петро каже: Ти — Христос,*[58] *він не знає, що лише померлий і воскреслий Христос здійснить те, що було передбачено.*

Приблизно через два роки, проведені з учнями, Ісус, на їхній подив, говорить про те, що Його вб'ють. І саме в Єрусалимі, місті великого Царя.[59] Через ненависть фарисеїв, первосвящеників і книжників. Водночас Він каже, що через три дні воскресне.[60]

Невже все мало закінчитися неймовірною трагедією? Чи могло це бути доброю звісткою? Цар, якого вбивають?

Але Ісус каже, що Він мав віддати *Своє життя як викуп*[61] за багатьох. Його життя, віддане як ціна викупу. Щоб відкупити багатьох. Викупити з рабства. З в'язниці гріха й смерті. Із себелюбства, самолюбування, із залежностей. З-під влади невидимих сил. *Ця смерть мала стати всеосяжною подією спасіння, що змінює світ. Не нещасним випадком і не поразкою.*

Його життя було спрямоване на те, щоб здійснити[62] те, що звучало так суперечливо.[63] Він знав це наперед.[64] Він був готовий заплатити ціну за відкуплення людей. Своїм власним життям. Він став людиною, щоб мати змогу померти за них.[65] Той, хто тільки добро робив і говорив. Хто був без жодного гріха.[66] Зовсім не такий, як усі ми. Життя, сповнене відданості й служіння ближнім. Без найменшої краплі егоїзму. Життя таке дорогоцінне, чисте й святе, що воно ніколи не мало б закінчитися. Євангеліє — це життя й діла Ісуса. Не лише Його моральна досконалість. А й

56. Івана 6:15
57. Марка 1:34, 43-45; 5:43; 8:26
58. Матвія 16:13-20; Луки 9:18-21
59. Псалом 47 (48):3; Матвія 5:35; 21:5
60. Матвія 16:13-21; Марка 8:27-32; Луки 9:18-22, 44-45; 18:31-34
61. Псалом 48 (49):8; Матвія 20:28; Марка 10:45; 1 Тимофія 2:6
62. Луки 9:51
63. Луки 12:50; Івана 17:4; 19:28-30
64. Івана 18:4
65. Євреїв 2:14
66. 2 Коринтян 5:21; 1 Петра 2:22; Євреїв 4:15; 1 Івана 3:3, 5

Його опір, Його боротьба і Його перемога над гріхом, хворобою, одержимістю й смертю.

У смерті воно мало досягти своєї вершини, свого здійснення, ба навіть своєї остаточної перемоги. Смерть, що змінила все. Зміщення влади у всесвіті.

Його любов переконує. Те, як Він зустрічає людей, іде за ними, підводить їх, зцілює їх, цінує їх. Без різниці — малих і великих, хворих і грішників. Цього Ісуса проповідують. Того, хто помер, воскрес і живе. І сьогодні в Євангелії Він невидимо, відчутно й сильно присутній. Він зустрічає людей.

Хто зустрічає Євангеліє, той зустрічає Ісуса. Він живий сьогодні так само реально, як тоді, коли ходив Ізраїлем. Тепер як Воскреслий, що живе в небесній Божій славі. На Божому престолі. Але через Свого Духа Він присутній скрізь, де звіщають радісну звістку. Доказ цього — те, що щодня люди в послуху віри звертаються до Ісуса й ідуть за Ним.

Отець послав Сина як спокуту за наші гріхи, тобто як прощення наших гріхів. Це доказ того, що Він любить світ. Отець, і Син, і Святий Дух єдині в спасінні світу.[67]

Цар і хрест

Ісус зосередився на Своєму кінці. Надто ранньому кінці.[68] Але водночас це був початок чогось нового. Чогось значно більшого. Він прийшов, щоб віддати Своє життя як викуп. Відкуплення для багатьох! Це було найглибшим бажанням і волею Його Отця.[69] І Ісус доклав усіх зусиль, щоб виконати цю волю. Наблизьмося до останнього акту в житті Ісуса. Це так незбагненно, що ми робимо це обачно й стримано.

Убивство Царя

Він іде зі Своїми учнями на свято Пасхи до Єрусалима. На шляху до міста й у самому місті Його зустрічають як царя, ба навіть як Царя. Невже нарешті починається царювання?

Місто переповнене. Безліч прочан у дорозі. Цілий тиждень Він там.[70] Сьогодні ми називаємо його Страсним тижнем. Він навчає й постійно сперечається з книжниками. Вони хочуть зловити Його й заманити в

67. Івана 3:16; 1 Івана 4:9-14
68. Псалом 101 (102):25
69. Луки 22:42
70. Матвія 21-27

пастку, але щоразу Його мудрість їх викриває. Він викриває лицемірство й брак любові релігійних провідників. Розголос величезний. Його дія в храмі, коли Він ненадовго силою перевертає столи міняйлів на храмовому подвір'ї, — це забагато для старшин народу. Вони виношують план, як позбутися незручного Назарянина.

У четвер увечері Ісус святкує зі Своїми учнями юдейську Пасху. Під час цієї пасхальної вечері Він запроваджує щось нове. Він бере хліб, ламає його й роздає Своїм учням зі словами: *Це Моє тіло, що за вас віддається.* Потім бере чашу з вином і каже: *Це Моя кров, кров нового завіту, що проливається на відпущення гріхів.*[71] Тоді учні ще не усвідомлювали, наскільки далекосяжними й глибокими були ці слова.

Далі все йде своїм ходом. Ісуса зраджує один із Його власних учнів.[72] Його схоплено.[73] Приведено до первосвящеників.[74] Його видають римському намісникові Пилатові, і Його, невинного, засуджують.[75] Його катують. Здається, усе вийшло з-під контролю. Ісус стає іграшкою в руках сил. Він глибокодумно сказав: *Це ваша година й влада темряви.*[76] У подіях хреста діяли не лише відомі релігійні й політичні провідники, а й невидимі сили. Усе об'єдналося проти Сина Божого і проти Божого Царства.

Ця зневажлива до людини вистава закінчилася розп'яттям. Ісуса стратили однією з найжорстокіших страт. Тієї пам'ятної п'ятниці.[77] Його розпинають разом із двома злочинцями — ліворуч і праворуч. З дванадцятої години дня до третьої пополудні, коли сонце стоїть найвище, настає темрява.[78] Розп'ятий Ісус кличе: *Боже Мій, Боже Мій, чому Ти Мене покинув?*[79] Там відбувається щось надзвичайне. Наприкінці Ісус вигукує найважливіші слова, які будь-коли звучали: *Звершилося!*[80] Грецьке слово *tetelestai* — Ісус, мабуть, вигукнув його арамейською — означає: доручення виконано. Усе, заради чого Він прийшов, зроблено. Викуп віддано. Він помер одразу після цих слів. Він віддав Свого духа в руки Свого Отця.[81]

---

71. Матвія 26:26-30; Марка 14:22-26; Луки 22:14-20
72. Матвія 26:14; Марка 14:10
73. Івана 18:1-11
74. Івана 18:12-24
75. Івана 18:28–19:16
76. Луки 22:53
77. Івана 19:17-24
78. Луки 23:44
79. Матвія 27:46
80. Івана 19:30
81. Луки 23:46; Івана 19:30

Римський сотник, який виконував розп'яття і бачив усе зовсім зблизька, глибоко вражений. Він каже: *Справді, Цей Чоловік був Син Божий!*[82]

Нарешті зроблено те, чого багато хто давно хотів. Люди виявили, що в їхніх серцях. Гіршим, потворнішим і жорстокішим це бути не могло. Насильство, ненависть і сили темряви тріумфували.

Ісусові нічого не можна було закинути. Невинний помирає смертю злочинця. У всіх стражданнях Ісус не опирався.[83] Безприкладне Його прохання: *Отче, прости їм, бо не знають, що роблять.*[84] Отець іде з Ним шляхом страждань. Від смерті це Його не рятує. Отець не пощадив Свого Сина.[85]

Ісус помирає дуже скоро, раніше за розп'ятих разом із Ним. Йосип з Ариматеї, член юдейської ради, кладе тіло у свою власну, ще не використану гробницю.[86] Для всіх, хто покладав на Нього надію, руйнується світ. Надія помирає останньою. Тепер вона померла.

Саме жінки приходять у неділю вранці до гробниці, щоб намастити тіло Ісуса. Вони приголомшені: багатотонний камінь лежить біля гробу. У відкритому гробі вони не знаходять тіла Ісуса. Гріб порожній. Його тіла там уже немає. Натомість ангели, які кажуть:

Його тут немає. Він воскрес, як і казав![87]

Не так, як очікували

Лише поволі учні усвідомлюють, що їхній Учитель воскрес. Аж доки Ісус не з'являється їм і вони не бачать і не торкаються Його. Це Він. Той самий і все ж якось інакший. Воскреслий. Нове тіло. Проте рани від цвяхів на руках і ногах і рана в Його боці добре видні. Він їсть із ними, але проходить крізь замкнені двері. То тут, то там.[88] З'являється багатьом учням. Також Своєму братові Якову.[89] Як Воскрешений у новому існуванні, Він інший — і водночас усе той самий їхній Ісус.

Вони починають розуміти, що Він усе їм передбачив. 40 днів вони тепер разом з Ісусом, Воскреслим. Він відповідає на багато питань. Розвіює

82. Марка 15:39
83. Ісаї 53:7; 1 Петра 2:23
84. Луки 23:34
85. Івана 3:16; Римлян 8:32
86. Ісаї 53:9; Луки 23:50-56
87. Луки 24:1-12; Івана 20:1-10
88. Луки 24:13-49; Івана 20:11-31; 21:1-14
89. 1 Коринтян 15:5-7

їхні сумніви. Наново налаштовує їх. На їхнє нове доручення. Він навчає їх про Царство.[90] Про Свою смерть. Чому Він мусив померти. Він уже казав це раніше, але тепер це ставало дедалі зрозумілішим. Це не була безглузда трагедія. Це був Божий генеральний план, у центрі якого — смерть і воскресіння Ісуса. Епіцентр духовного землетрусу, що сколихнув світ. Вісь, на якій тримається новий час. Зміна фронту й влади у всесвіті.

Ви, напевно, запитаєте, чому хрест має мати таке космічне значення. Адже він означає що завгодно, тільки не це. Смерть на хресті мала позбавити людину людської гідності, принизити до краю й стерти з пам'яті.

Хрест очима Бога

Ми бачимо хрест здалеку. Подію, що сталася давно. У світі й культурі, які багато в чому здаються чужими нашим. Але якщо ми правильно розуміємо цей хрест, ми відкриваємо в цьому далекому хресті, що Бог близький до нас.

Учні почали розуміти, що смерть Месії не була нещасним випадком. Це була ціна нашого відкуплення. Вони збагнули й проповідували, що саме так усе мало статися.[91] Це було необхідно. Бо Христос помер *за нас*.[92] *Вони не намагалися заднім числом приписати незбагненному якийсь сенс.* Щоб заспокоїти себе й інших. Бо вони зрозуміли все через те, що Ісус казав до і після Своєї смерті. *Бог воскресив Ісуса й підніс Його. Від Нього тепер залежить майбутнє світу. У подіях хреста, у Його самопожертві, вони побачили, що Бог примиряє світ із Собою.*[93] *Що Ісус як жертва поніс гріхи світу й забрав їх.*[94]

Через те, що Ісус беззахисно віддав Себе, стало ясно, яка велика Божа любов. У спотвореному й закатованому Ісусі на хресті простягнута Божа рука для примирення.

90. Дії 1:3
91. Дії 2:22-24; 3:18, 24; 8:35; 9:22; 13:32, 38; 18:28; 26:23
92. 1 Коринтян 15:3; Галатів 1:4; 3:13; 1 Солунян 5:10; Тита 2:14; 1 Петра 2:24; 1 Івана 3:16; Об'явлення 1:5
93. 2 Коринтян 5:19-21
94. Івана 1:29, 36

Принесений у жертву за нас

В Ізраїлі був культ жертвоприношень тварин. У багатьох інших народів також. Подекуди вони існують і досі. Новий Завіт описує смерть Ісуса як жертву, ніби як здійснення всіх принесених в Ізраїлі жертв тварин.[95] Це метафора, допомога нам, щоб ми зрозуміли, що звершив Ісус. Думка про жертву відома й поза культом. Тоді, коли людина віддає себе за інших, щоб їх спасти.

Жертовних тварин спокійно забивали біля жертовника. Але Ісуса вбили люди. Він помер не просто й не швидко. Він загинув насильницькою смертю. До суті жертви належать пролиття крові й смерть, але не страждання чи жорстокість. Смерть Ісуса була навмисно насильницькою й лихою подією. Смерть на хресті мала залякувати. Чи люди це усвідомлювали, чи ні, їхнє насильство проти Ісуса було насильством проти Бога.

Власна Божа відповідь на насильство світу полягала в тому, що сили зла було зведено нанівець. Тим, що їх витерпіли й поглинули. Тому так важливо, що Ісус не захищався, коли на Нього нападали. Прощення означає витерпіти, поглинути внутрішній біль. І не дати вирости гіркоті, образі, ненависті й помсті. Бог приходить у світ як невинна жертва. Зрештою смерть цієї жертви мала бути єдиною у своєму роді. Не просто ритуальною жертвою тварини. Зрештою жертви Старого Завіту справді були лише прообразами справжньої жертви.

Ісус помер через наші гріхи, але передусім — за наші гріхи.[96] Він був жертовним Божим Ягням, що забирає гріх світу.[97] Як жертва Він — єдиний засіб, щоб ми очистилися від наших гріхів, від нашої нечистоти. Щоб прийти в присутність святого Бога.

Через покладання або натискання рук на жертву той, хто приносить жертву, ототожнює себе з жертвою. Щось переходить на жертву. Скверна, нечистота переходила на жертву й так знищувалася. Жертва стає ніби замісником. Жертва, точніше кров жертви, могла спокутувати гріхи. Спокута означає, що наші гріхи стерто. І те, що вони накоїли, теж скасовано. Гріх покрито, його владу зламано. Те, що було зламане, стає цілим.

Ісус виконав прообраз усіх жертв тварин. І водночас поклав їм кінець.[98] Зробив їх зайвими. Тепер безгрішна Людина померла за наші гріхи. Доскон

95. Ефесян 5:2; Євреїв 7:27; 9:14, 26; 10:12, 14
96. 1 Коринтян 15:3
97. Івана 1:29, 36; 1 Петра 1:18-21
98. Євреїв 7:27; 9:26, 28; 10:10, 14

алий — за грішників. Наші гріхи, переступи й беззаконня, наші незліченні провини перед Богом і *людьми*, наш непослух — це Він узяв на Себе. Так, ніби Сам це зробив. І прибрав це назавжди.[99] У Свою смерть. На хресті Він ніс тягар нашого гріха й наших гріхів. Там, на хресті, Бог засудив гріх, ба навіть звершив над ним суд в особі Свого Сина.[100] Тож Його смерть не була такою, як смерть інших розп'ятих. *Тут хтось помер смертю грішника, хоч Він ним не був. Як жертва, обтяжена нашими гріхами й неправдами. Бути ототожненим із гріхами всього світу — це нестерпно. Витерпіти в собі засудження гріха за інших — з цим не зрівняється жоден біль і жоден досвід світу.*[101] Це щось неповторне. У найворожішому до *людини* оточенні травматичного розп'яття. Така була ціна. На цьому хресті між двома іншими хрестами відбулося найбільше страждання всіх часів.

Це страждання — запорука того, що майбутнє в руках Сина *Людського*. Глибина страждань, які Сам Бог узяв на Себе, залишається таємницею. Сам Бог створює єдино можливе розв'язання: неповторну жертву Свого Сина. Вона здійснює те, чого ми ніколи не могли б ні скасувати, ні звершити.

Те, що Ісус віддав Себе як жертву за нас і *для* Бога, — це доказ і основа, відправна точка безмежної *любові*, щедрості й прихильності до нас.

Померлий, мертвий Христос нам не допоможе.[102] Залишалося вирішальне питання: *Чи справді Бог прийняв жертву Свого Сина?*

Так! Він воскресив Його. Воскресіння Ісуса — більше, ніж чудо. Більше, ніж знак оклику. Воно проголошує, що Бог радо приймає цю неповторну жертву і тепер може оголошувати грішників праведними.[103] Це означає, що Він безумовно виявляє благодать і прощає. І робить грішників праведними.[104] Так, ніби вони ніколи не грішили.

Чи потрібна Богові жертва?

Над хрестом Христа можна роздумувати без кінця. Чи ви теж уже питали себе: чи потрібна Богові жертва? Або: як можливо, щоб Бог *любові* вимагав жертви, щоб угамувати Свій гнів?

---

99. Євреїв 8:12; 10:17; Михея 7:19
100. Римлян 8:3
101. Римлян 8:3; 2 Коринтян 5:21
102. 1 Коринтян 15:17
103. Римлян 4:24-25; 1 Коринтян 15:3
104. Римлян 3:21-26; 5:1, 9

Насамперед нам має бути ясно, *що жертва була потрібна нам*. Не Богові. Проблема була в нас. Не в Бога. Ми згрішили й мали б принести жертву спокути за гріх, щоб виправити заподіяне. Бо за спокуту відповідає той, хто переступив. *Але єдиний, хто може виправити становище, — це Сам Бог. Він платить ціну. Щоб відновити стосунок із Богом. Тим, що Він готовий і хоче прощати. Ось що Бог робить в Ісусі.*

Я теж питав себе, чи не можна обійтися без кривавої жертви. Передусім без страшної смерті Ісуса на хресті. У Гетсиманському саду незадовго до Свого розп'яття Ісус молиться й благає. Нажаханий і приголомшений. Він просить Свого Отця, Якому ж усе можливо, чи не можна, щоб хрест Його оминув. Щоб чаша страждань пройшла повз Нього. Але Ісус виконує волю Отця. Він без опору йде на несправедливий вирок і на події хреста.[105]

Слова в саду відповідають на наше питання: *без хреста й смерті Ісуса неможливо було здійснити Божу волю спасти.* Справді, Богові все можливо — але Він має Свій шлях до спасіння. Це Його всесвіт і Його світ. Він визначає правила й умови життя. Нам був потрібен замісник. Нам був потрібен Визволитель, який воскресне з мертвих і потягне нас за Собою в життя. Нам був потрібен Визволитель, який переможе владу смерті — Своєю смертю. Який увірветься у твердиню смерті-ворога й розірве кайдани та виламає ворота.

Божа любов і любов Ісуса сильніші за страждання. Чого так надмірно боявся Ісус? Страти римлянами на хресті? Безперечно. Але також того, що Його ототожнять із нашим гріхом. Що Він понесе наш гріх. Так, ніби Він Сам був його причиною й виконавцем. У цьому найбільше, для нас неуявне. Те, чого того дня ніхто з присутніх на Голгофі не зрозумів і навіть не запідозрив. *На хресті зустрічаються безмежна любов і святість Бога, незліченні гріхи світу, ненависть людей і сили темряви. Ісус мусить це витримати. Понести й витерпіти. І взяти це з Собою у Свою смерть.*

Якби Божа воля спасти була можлива без хреста, такого кінця на Голгофі не було б! Хрест як поворотний пункт історії залишається парадоксом. Але для нас він виявляється Божою силою й мудрістю. Ще раз: це Його шлях.

Це не людська вигадка. *Хрест Ісуса Христа — Божа відповідь на зламаний світ. Християнам, послідовникам Ісуса, не треба вибачатися за хрест. Він залишається скандалом. Для* тих, хто не вірить, його неможливо втиснути в прийнятну форму чи логіку.

105. Матвія 26:36-46; Марка 14:32; Луки 22:39

На питання, чи потрібна Богові жертва, щоб Його вгамували або щоб утишити Його гнів, можна відповісти так: ми всі під Божим гнівом.[106] Божий гнів явний,[107] і він виявиться в майбутньому суді.[108]

Але Бог повільний на гнів.[109] Він стримує Свій гнів. Він бере зло на Себе й відмовляється від покарання. Прощення пов'язане з тим, щоб нести й терпіти. Сам Бог часто терпів неправду Свого народу Ізраїлю. Голгофа — вершина. Там Бог терпить гріх Свого народу й відмовляється від відповіді, яку дали б ми, люди, якби були всемогутні. Але Бог мовчить. Він не вислуховує молитви в Гетсиманії, а вислуховує молитву Ісуса на хресті: *Отче, прости їм, бо не знають, що роблять.*[110]

На хресті Бог кладе край Своєму гніву. Він його стримує! Хрест — це місце, де Божий гнів закінчується. Не місце, де палає Його справедливий гнів, а місце, де він згасає. Доказ цього — Його беззахисна самовіддача. Як розп'ятого Бога.

Скандал. Але для нас — розплавлення ядра, у якому зникають гнів і насильство. Влада гріха й смерті стікає кров'ю.

Коли 1986 року в Чорнобилі вибухнув атомний реактор, загрожувала ще більша катастрофа. Під розпеченим реактором був басейн, повний води. Якби розплав стік туди, потужний паровий вибух вивільнив би ще набагато більше радіації. Троє чоловіків зголосилися добровільно. Вони спустилися в радіоактивний, затоплений підвал. Там вони вручну відкрили засувки, щоб вода могла стекти. Вони не розраховували повернутися живими. І все ж пішли. За Україну, за Європу. Їхній подвиг відвернув катастрофу. Усі троє вижили.

Так Ісус у неуявний спосіб став для нас тим, що спричинило катастрофу: гріхом.[111]

Зло, переможене добром

У Христі зло знаходить свій кінець, бо Він бере його на Себе. Терпить людське зло. Його розпинають у слабкості.[112] Але Боже немічне сильніше.[113] Зло не змогло погасити Його любові. Він переміг зло доб

106. Івана 3:36; Римлян 3:5; Ефесян 2:3
107. Римлян 1:18
108. Римлян 2:5, 8; 5:9; Колоссян 3:6; 1 Солунян 1:10
109. Вихід 34:6; Числа 14:18
110. Луки 23:34
111. 2 Коринтян 5:21
112. 2 Коринтян 13:4
113. 1 Коринтян 1:25

ром. *Любов'ю до ворогів.* Вона виявилася сильнішою і перемогла! Зло вилютувалося — і все ж програло. У Воскреслому Божа рука залишається простягнутою для примирення.

Бог у Христі, у Своїй самовідданій любові, узяв на Себе наше насильство. Щоб відкупити нас від нашої зіпсованої, грішної природи й від серця, позначеного владою, помстою й відплатою.

На хресті Бог присутній, рятуючи й примиряючи.[114] *У Розп'ятому.* Триєдиний Бог — Отець, Син і Святий Дух — через хрест звершив вічне спасіння.[115] Кров'ю Ісуса звершено спокуту за гріхи. Вона покриває наші гріхи.[116] На хресті гріх як владу засуджено на смерть,[117] щоб ми могли жити новим життям. Щоб не лише наші гріхи були прощені, а й щоб влада гріха була зламана. Щоб він більше не панував над нашим життям.

Це добра звістка хреста. Триєдиний Бог на хресті робить у Самому Собі все, що потрібно, — для нас!

114. 2 Коринтян 5:19
115. Євреїв 9:14
116. 1 Івана 2:2
117. Римлян 8:3

Безмежна Божа мудрість і сила

Божа велич виявляється в Його смиренні. У любові, що служить і віддає себе. Коли Бог у Христі йде на хрест, Він не діє всупереч Своїй природі. Він діє так, яким Він є. Від Голгофи Його любов має образ: образ хреста. Любов, що шукає добра й віддає себе. Якщо хрест — найбільше об'явлення Його любові, то Бог завжди був таким. І таким Він буде завжди.

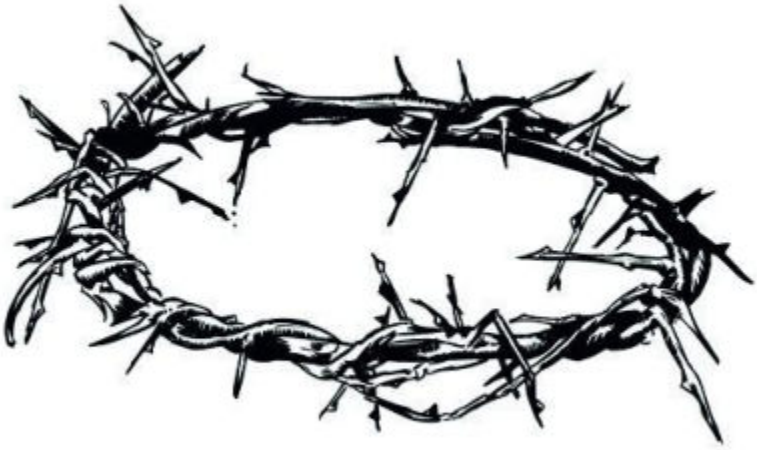
На хресті Бог показує Свою мудрість. І здається нерозумним. На хресті Бог показує Свою владу. І робить Себе безвладним. На хресті Бог показує Свою красу. І дає Себе спотворити. На хресті Бог показує Свою любов. Він стає одним цілим із наслідками нашого гріха. Далі від Бога бути неможливо. Саме туди Він сходить.

Хрест — це Божа сила.[118] Це дивовижно. Коли Бог показує Свою силу, каже Павло, то це має такий вигляд: Ісус відкладає привілеї того, хто є Богом.[119] Він стає вразливою людиною. Він бере на Себе провину й ганьбу саме тих людей, які Його розпинають. *Ми не так думаємо про владу. Багато християн теж не сприймали цього всерйоз.*

Говорячи про владу, ми думаємо про примус і насильство. Так люди уявляють собі своїх богів. Хрест показує протилежне. Божа влада на хресті — це залицяння до нашого серця. Через Його зовсім інакшу природу. Через любов, що віддає себе.

Його розп'ято в слабкості. Але Боже немічне сильніше за людську силу.[120] Не за законами влади, а за законом любові! Любові до ворогів.

118. 1 Коринтян 1:18
119. Филип'ян 2:6-8
120. 1 Коринтян 1:25; 2 Коринтян 13:4

Що дарує нам хрест

Хрест показує, на що здатні ми, *л*юди. У нашому бунті проти Бога, у свідомій чи несвідомій анархії нашого життя.[121] Де Богові немає місця. Або де Він грає *л*ише другорядну роль. *Але навіть заради тих, хто стоїть проти Нього як вороги, Бог від щирого серця готовий зайти так далеко, щоб віддати Свого Сина на смерть.*[122] Щоб обернути ворожнечу на примирення й мир.

Щоб визволити нас від смерті й гріха, помер єдиний Безгрішний і знову ожив. Бог переносить на нас те, що зробив Христос. *Його смерть — наша смерть, і Його воскресіння — наше. З Ним ми померли й воскресли!*[123] На хресті Він став одним цілим із нами. Ми з'єднані з Христом. Його смерть — наша смерть. Кінець нашого старого, грішного й невдалого життя. А Його воскресіння — наше воскресіння. Воскрешені з духовної

121. 1 Івана 2:15-17; 3:4
122. Римлян 5:6-10
123. Римлян 6:1-14; Ефесян 2:1-10; Колоссян 2:11-14; 3:1-4

смерті[124] для нового, вічного життя. Новий початок можливий тільки через хрест, через Христа.

Якби Бог хотів прибрати гріх і зло зі світу, Йому довелося б прибрати зі світу людей. Бо гріх — не частина нас, яку можна виділити й вирізати. Ми грішники наскрізь. Але Бог не хоче смерті грішника![125] У Його смерті померло наше старе, безбожне життя. Поховане в Його смерті. Ми воскрешені для нового життя.

Хрест — глупота

На хресті шляхи розходяться. Для одних він — глупота. Спаситель світу, що болісно помирає на хресті, не може принести ні Божого Царства, ні спасіння. Жодна релігія світу не вшановує свого засновника за те, що він ганебно пішов із життя.

Але для тих, хто вірить, це найбільше: Божа сила й мудрість. Хрест означає для них спасіння, примирення, прощення, свободу.[126] Тільки Бог може дати людині таке пізнання хреста.

Без скандального хреста Євангеліє не є доброю звісткою. Тільки з хрестом воно — Божа сила на спасіння. На порятунок. Тільки Розп'ятий став для нас мудрістю від Бога, праведністю, освяченням і відкупленням![127] Це Божа мудрість — через смерть, через публічну страту звершити велике спасіння:

- *перемога й визволення, зміна влади*[128]
- *спокута за гріхи*[129]
- *примирення*[130]
- *прощення*[131]
- *вічне життя*[132]
- *викуп*[133]
- *відкуплення*[134]

---

124. Луки 15:32
125. Єзекіїля 18:23, 32
126. 1 Коринтян 1:18, 23-24
127. 1 Коринтян 1:30
128. Дії 26:18; Колоссян 1:12-13; 2:15; Євреїв 2:14-15
129. Римлян 3:24-26; 8:3, 32-34; Галатів 3:13; Ефесян 5:2; Євреїв 2:17; 1 Івана 2:2; 4:10
130. Римлян 5:10; 2 Коринтян 5:18-20; Колоссян 1:20-22
131. Дії 2:38; Ефесян 1:7; Євреїв 10:18
132. Івана 3:14-16; 6:51-56
133. Матвія 20:28; Марка 10:45; Дії 20:28; 1 Коринтян 6:20; 1 Тимофія 2:5-6
134. Ефесян 1:7; 5:25; Тита 2:14; Євреїв 9:12; 1 Петра 1:18-19; Об'явлення 1:5-6; 5:9

- *зцілення*[135]
- *найбільший доказ любові*[136]
- *приклад*[137]
- *єдність*[138]

Навіть для християн Божа мудрість іноді надто висока. Вирішальне не те, що вони розуміють про хрест і в що вірять. Набагато важливіше, щоб вони довіряли Богові, який через хрест дарує світові спасіння. *Рятує не пізнання, а віра в те, що там Хтось виправив за нас усе.*

Чи довіряєте ви Богові, який зустрічає нас у хресті?

Назад додому

Хто довіряє розп'ятому Христові, той буде спасенний. Для нього змінюється все. Його як блудного сина чи блудну доньку приймає в обійми небесний Отець. Він стає сином чи донькою Божою.[139] За хрестом чекає велике багатство Отцевого благословення.[140] Він подарує нам разом із Сином усе.[141] Через хрест Ісус веде нас назад до Бога.[142] Назад до Його батьківського серця.[143] Назад у спілкування з Ним.[144]

Він добровільно зайняв наше місце. З усіма наслідками. Бо заплата, наслідок наших гріховних учинків, — смерть.[145] Так Праведний помер за неправедних. Як наш замісник.

Чи ви вже повернулися додому? Ще вагаєтеся? Отець щодня виглядає вас. Він чекає на вас!

Євангеліє благодаті Божої

Чи ви ще витримуєте те, що так часто читаєте: ми всі грішники? Хіба тут не можна справедливо обуритися? Повірте мені: ідеться не про те, щоб

135. Ісаї 53:5; 61:1; Луки 4:18-19, 23
136. Івана 3:14-16; 10:11; 15:13; Галатів 2:20; 1 Івана 3:16; 4:10
137. Ефесян 5:2; Филип'ян 2:5-11; 3:10-11; 1 Петра 2:21-24; 1 Івана 3:16
138. Івана 11:52; 12:24; Ефесян 2:16
139. Римлян 8:14, 19, 29; Галатів 4:6
140. 2 Коринтян 8:9
141. Римлян 8:32
142. Євреїв 10:19-22; 1 Петра 3:18
143. Луки 15:11-24; Ефесян 2:13, 18
144. 1 Івана 1:3-4, 7
145. Римлян 6:23

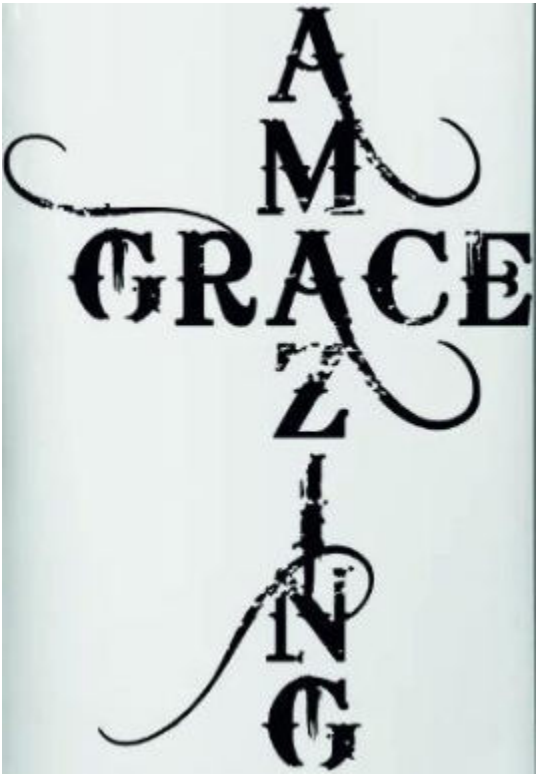
нас знецінити. Цей діагноз ставить Біблія. Вона каже правду. *А правда робить нас вільними.*

Пізнати й визнати себе грішником означає: ми все ґрунтовно зіпсували. Цього не полагодиш. Виходу немає. Наше становище драматичне. Ми не втечемо від смерті. Якщо Голгофський хрест і страшна смерть Ісуса були необхідні, щоб визволити нас із нашого становища, то ми можемо трохи уявити, яке фатальне наше становище. Запевняю вас: ви збагнете це лише тоді, коли пізнаєте Спасителя. Коли будете в безпеці.

Можливо, ви знаєте історію вершника, який переїхав верхи через замерзле Боденське озеро. Сам того не знаючи.[146] Коли він дістався протилежного берега, йому сказали, звідки він приїхав. Нажаханий, він звалився з ніг. Він усвідомив смертельну небезпеку на замерзлому озері. Саме так буває, коли для людини відчиняється небо й Божа благодать осяює серце. Коли вона чує слова: *Спасенні благодаттю!*[147] Людина озирається назад і питає себе: де я був? Над прірвою! У смертельній небезпеці. Найдурніше, що я міг зробити. Я був приречений на загибель, а тепер я в безпеці. Ви спитаєте: невже ми справді живемо в такій великій небезпеці? Так, ми живемо на порозі смерті, приречені на загибель.

Порятунок є: погляньте на нашого Відкупителя! На хресті! Обтяженого вашими гріхами. Наше втрачене, змарноване життя в Христі прибито до хреста. Щоб ми його позбулися. Хто після цієї звістки не вражений, той ще не збагнув Божого Слова. Не загублений, а спасенний може зрозуміти, що він грішник. *Пізнання того, що людина — грішник, перетворюється на радість спасіння, коли Божа благодать несподівано проникає в серце людини.*

146. За баладою Gustav Schwab «Der Reiter und der Bodensee» («Вершник і Боденське озеро», 1826).
147. Ефесян 2:1-10

Правда про нас самих і Божа благодать роблять нас вільними![148] Можливо, ви знаєте цю пісню й любите її мелодію. Але прислухайтеся уважно до тексту, який влучно передає нашу тему:

Amazing Grace how sweet the sound! That saved a wretch like me! I once was lost, but now am found; Was blind but now I see.

Дивовижна благодать, як солодко звучить, що спасла такого негідника, як я! Я колись був загублений, а тепер знайдений, був сліпий, а тепер бачу.

Це перша строфа пісні. Пісню написав колишній работорговець (Джон Ньютон — John Newton, 1779), який знайшов у Христі свого Відкупителя. Або, краще сказати, якого знайшов Христос.

148. Івана 8:32

Благодать від початку до кінця

Ісус говорив слова благодаті.[149] Не такі, що засуджували й руйнували. А такі, що підносили, додавали відваги, дарували прощення. Тож Євангеліє не може бути нічим іншим, як доброю звісткою благодаті.[150] *Благодать — це те, що Вічний сходить до нас, людей, і звертається до нас, хоча ми повернулися до Нього спиною.* Благодать, яку неможливо вимусити, але яку дарують вільно й охоче.

Благодать спасла нас. Ми нічого не могли запропонувати Богові. Бо ми не здатні нічого виправити. Ми могли лише збагнути й прийняти, хто ми. І хто Бог. *Визнати Божу праведність означає визнати, що ми не праведні.*

Бог — праведний Суддя.[151] У нашій сьогоднішній правовій системі судді засуджують порушення закону й призначають покарання та санкції на підставі законів. Але злочини спрямовані не безпосередньо проти судді. З Богом інакше: саме перед Ним, нашим Творцем, — який є і нашим Суддею, — ми стали винні.[152] На що нам чекати?[153]

Але саме Суддя зробив усе, щоб відвернути вирок.[154] *У Своїй любові й рятівній праведності Він зустрів нас в Ісусі. У Його житті та в Його смерті.* Його жертва на хресті, кров Ісуса, назавжди покриває наш гріх.[155] Це стосується всіх, хто приймає Євангеліє для себе й вірить[156] у те, що Бог зробив для них.[157]

Це Божа благодать.[158] Коли від нас відвертають справедливий вирок. Бо інший стає на наше місце. Він несе наші гріхи й наше грішне єство у Свою смерть.[159]

Благодать — це також отримати в дар те, на що ми не заслужили. Благодать, що дарує нам незаслужено ще багато, багато більше.[160] Такий Бог,[161] якого проповідує Євангеліє благодаті.[162]

---

149. *Луки* 4:22
150. *Дії* 20:24
151. *Дії* 10:42; 17:31; Римлян 2:3, 16; 3:6; 14:10; 2 Тимофія 4:1; Євреїв 10:30; 1 Петра 1:17; 4:5; Об'явлення 11:18; 20:12
152. Римлян 3:23
153. *Луки* 18:13
154. Івана 3:17
155. 1 Івана 1:7; Об'явлення 1:5-6; 5:9-10; Євреїв 9:12-15
156. Римлян 1:16
157. Римлян 5:8-10
158. Івана 1:14-17; Римлян 5:9, 15; 2 Коринтян 8:9; Ефесян 1:7; 2:5, 13; Тита 2:11
159. 1 Солунян 5:10; Тита 2:14; 1 Івана 2:2; 3:16; 4:10; 1 Петра 2:24; 3:18
160. *Луки* 15:22; Ефесян 2:7

Євангеліє благодаті відрізняється від усіх релігій. Також і від християнської релігії. *Благодать — це кінець усякої релігії.* Там, де людина зобов'язана робити добро. Зобов'язана щось досягати, щоб за це отримати в нагороду спасіння чи вічне життя. В Ісусі цю вимогу виконано за нас. В Ісусі нам дароване все. Самі ми цього не зможемо. *Благодать дається задарма, вона вільна, і її неможливо заробити.* Декому заважає власна, часто неусвідомлена гордість. Важко з вірою прийняти цей великий дар благодаті. Ми просякнуті принципом досягнень. Це прорив, визволення, коли людина приймає благодать і більше не покладається на себе й на свої досягнення. І не посилається перед Богом і людьми на те добре, що зробила.

> *Євангеліє неповторне. Воно скандальне. Протилежність усім релігіям і пропозиціям спасіння. Воно проголошує: усі грішники. Розп'ятий — наш порятунок. Відкуплення буває тільки як незаслужений дар благодаті. Задарма. Це Божа мудрість.*

Благодать людина отримує не лише тієї миті, коли вперше просить про неї Бога. Відтоді благодать супроводжує її щогодини в її житті. Благодать — характерна ознака християнства. Без неї нічого не вийде. Благодать наповнює й оточує слідування за Ісусом з усіх боків. Благодать несе нас. А не вимоги закону чи наглядача над рабами. Благодать не вимагає, вона дарує себе. Слідування за Ісусом живиться благодаттю. Як обдаровані й ті, хто постійно отримує. Благодать оточує і початок, і останній день слідування за Ісусом. Без неї неможливо уявити ні вірності, ні слідування за Ним.

161. 1 Петра 5:10
162. Михея 7:18

Бог є любов

Про кого можна сказати, що вся його суть — *любов*? Радикальна, безкорислива й самовіддана *любов*. Чи ви вже зустрічали таку *людину*? Я — ні, хоча знаю *добрих* і взірцевих *людей*.

Про Бога це сказано. *В Ісусі ми маємо доказ того, що ця трансцендентна, надсвітня й вічна любов справді існує. І що вона виявилася в нашому світі. Чи заслужили ми пізнати такого Бога?*

Щойно йшлося про Божу благодать. Він милостивий. Це Божа властивість, яка означає наш порятунок! Але чому Він милостивий? Бо Він — *любов* в особі.[163] *Джерело* благодаті — Його *любов*, яка тече до нас, як ріка, і зупиняється *лише* тоді, коли досягає найнижчої точки.

Він завжди був *любов'ю*. *Любов* має когось навпроти, щоб було кого *любити*. Отець *любив* Сина,[164] ще до того, як з'явився всесвіт. У вічній, зверненій одне до одного *любові* були Отець, Син і Дух — триєдиний Бог. Без початку. Він не був самотнім чи сам-один. Він більший і величніший, ніж ми можемо помислити. *Так само і Його любов.*

163. 1 Івана 4:7-11
164. Івана 17:24

Якщо виходити з того, що глибину *любові* людини можна виміряти тим, що вона готова пожертвувати *для* того, кого *любить*, то *любов*, яка виявляється в історії Євангелія, незрівнянна. *Це історія Бога, який із незбагненної любові був готовий піти до крайньої межі.* Щоб спасти й відновити *людей*, які самі зробили себе Божими ворогами.

Із *любові* до нас святий Бог пішов до крайньої межі. Син поніс наш гріх.[165] Він пережив богопокинутість, що криється в гріху. Тому Ісус *кли*кав на хресті: *Боже Мій, Боже Мій, чому Ти Мене покинув?*[166] Далі Бог піти не може. Більше, ніж на Голгофі, Він дати не може. *Тому хрест — найбільше Боже об'явлення.* Жодна історія не розповідає про того, хто *любить* і дає більше. І це *для людей*, які на це не заслужили.[167]

Як можна зрозуміти чи пояснити цю *любов*? Наше суспільство часто вживає це слово. Мало не до знецінення. Але що саме воно має на увазі? *Любов*, яка приймає кожного таким, яким він є. Безумовно. *Любов*, яка не судить і не засуджує. Яка все толерує, шукає гармонії. Не має очікувань. Романтична й сентиментальна.

Чи збігається цей опис із біблійним розумінням любові?

Уявімо, що так і є. Бог толерував би все, що роблять *люди*. Не критикував би й не судив. Чим би це закінчилося і наскільки *люблячою* насправді була б така *любов*?

Якщо вірити, що Божа *любов* приймає нас такими, якими ми є, то забувають, що ми грішники. Забувають, що сьогодні ми живемо не так, як хоче Бог і як було б *для* нас найкраще. Уявіть себе на місці батьків. Можливо, ви мати чи батько. Уявіть свою дитину, яка вже виросла. Вона робить недобрі речі. Речі, що шкодять їй самій та іншим. До того ж вона розірвала з вами зв'язок. Вона вас ненавидить і безпідставно вам дорікає.

Вона залишається вашою дитиною. Ви не перестаєте її *любити*. Але ви відкидаєте зло в її житті. Ви гніваєтеся й сумуєте, що все так, як є. Ви ніколи не схвалили б поганого. Навіть у нашому *людському* досвіді *любов* і відкидання якось належать одне до одного. *Саме любов відкидає й засуджує зло.*

Чи могли б ми сказати, що Бог мусить приймати нас такими, якими ми є, щоб ми залишалися такими, якими ми є? Чи справді Бог має приймати наш спосіб життя, навіть якщо від нього страждають чи зазнають шкоди інші?

---

165. 2 Коринтян 5:21
166. Марка 15:34
167. Римлян 5:8

Як обмежені, багато в чому невільні люди, ми прагнемо світу, у якому мир і справедливість — норма. *Як ви думаєте, наскільки цього прагне Той, хто створив землю й людей? Якби Бог не гнівався на ненависть, несправедливість, на насильство й біду, яких гріх завдає людям, створеним на Його образ, то Він не був би люблячим Богом*. Лише стороннім глядачем. Якби Бог не засуджував і не судив гріха, людського зла, то Він мирився б із ним, виправдовував би й схвалював би його. *Його відповіддю на руйнівну силу гріха завжди будуть гнів і суд.*

Божа любов — це *свята любов*. Вона інакша, ніж те, що ми часто під цим розуміємо. Вона божественна, безмежна, безумовна. Вона чиста. Не бездіяльна, романтична, сентиментальна, а вольова любов Рятівника.

Божа любов не виключає Його гніву й Його суду. Слава Богу. Ми отримуємо не добренького Бога, який приймає нас такими, якими ми є, бо Він мусить бути з цього щасливий. Бог Біблії хоче нас змінити, вилюбити нас із нашого стану, притягнути до Себе. *Він любить грішника ще до того, як той зміниться. Він любить його посеред його гріха.*[168] Але Він хоче його змінити, освятити, зробити подібним до Ісуса.

Невидимий світ — сили темряви

Повернімося ще раз до розп'яття. У ньому суттєво брали участь і невидимі, злі сили. З ними Ісус зустрічався за Свого життя. Як сильний Визволитель![169] Демонів, тобто нечистих духів, Він виганяв і змушував тікати. Цим Він проголошував, що їхній владі настає кінець. Євангеліє конкретно стосується цих сил. Більше, ніж думає багато хто.

168. Івана 3:16; Римлян 5:8; 2 Коринтян 5:14; Ефесян 2:4-5; Тита 3:4-5; 1 Івана 4:7-10
169. Марка 3:27

Хто ці сили і чому вони хотіли смерті Ісуса? До створення землі й людей Бог створив ангелів.[170] Їх іноді називають синами Божими.[171] *Це Його небесна родина. Різні ангели в різних ієрархіях, з різними завданнями. Бог створив їх для Себе, щоб разом із ними правити всесвітом. Вони — Його слуги.*[172]

Як і ми, *люди*, вони теж мали свободу бути вірними своєму Творцеві. Частина ангелів вирішила інакше. Існування без Бога.[173] Їхнім провідником був *диявол*, сатана.[174] Коли в невидимому світі сталася ця революція, Бог їх не знищив. Відтоді ці ангели й сини Божі під проводом сатани працюють проти всього, що робить Бог.[175] Їм протистоять ангели, які *залишилися* вірними.[176]

Сили й люди

Щойно було створено *людину*, спокусник і людиновбивця[177] одразу з'являється на сцені.[178] Сатана, давній змій,[179] спокушає перших *людей* більше не довіряти Богові й сумніватися в Його доброті.

Сатана заздрив *людям*, створеним на Божий образ. Він хотів тільки руйнувати. Не допустити, щоб Бог мав на землі родину з *людей*. Він хотів *людей для* себе. Не як добрий батько, а як рабовласник і тиран. Цей грабунок йому вдався. Від тієї події в райському саду *людина* вже не перебуває поблизу Бога.[180]

У розвитку *людської* історії видно вплив цих невидимих *сил*. Його неможливо не помітити в незліченних ідолопоклонницьких культах усіх народів, подекуди й досі.[181] *Новий Завіт показує, що люди без Бога й відокремлені від Бога перебувають у духовному полоні й неволі диявола.*[182] *Зовні цього не видно. Самі люди цього не помічають. Вони почуваються вільними.*

170. Йова 38:4-7; Псалом 148:2, 5; Колоссян 1:16
171. Йова 1:6; 38:7; Псалом 81 (82)
172. Псалом 103 (104):4; Даниїла 6:23; Матвія 1:20, 24; 16:27; *Л*уки 2:13; *Д*ії 8:26; 10:7; 12:8; Євреїв 1:7; 13:2
173. 2 Петра 2:4; Юди 1:6
174. Матвія 25:41; Ефесян 2:2; 1 Івана 3:8; Об'явлення 12:7-9
175. Римлян 8:38; 2 Коринтян 11:14; 12:7; Ефесян 6:10-17; Об'явлення 12:13; Об'явлення 13
176. 1 Тимофія 5:21; Об'явлення 5:11; 7:11; 12:7
177. Івана 8:44; 1 Івана 3:8, 12
178. Буття 3:1-7; 2 Коринтян 11:3-4
179. Об'явлення 12:9
180. Буття 3:23-24
181. 1 Коринтян 10:20-22
182. *Д*ії 26:18; Ефесян 2:1-3; Колоссян 1:13

Якби вони мали змогу зазирнути в невидимий світ, що оточує нас і є посеред нас, у них розплющилися б очі. Їхнє мислення про Бога, про самих себе і про Євангеліє затьмарене.[183] Світ справді досі є царством сатани.[184] Ісус називає його князем цього світу.[185] Павло навіть називає його богом цього світу.[186] Він має велику владу й руйнівний вплив на світові події. Інакше стан світу навряд чи можна пояснити. Те, що людина сама зла, робить усе ще гіршим і безвихіднішим.[187]

Чи думали б ви, що невидимий світ такий реальний? І що він так багато стосується нас?

Євангеліє і сили

Коли прийшов Ісус, Боже Царство вдерлося у світ, на територію, підвладну злим силам. Це був початок кінця диявола і його ангелів. Божий генеральний план почав діяти. Коли Ісус ходив Галилеєю, демони знали, з ким мають справу.[188] На відміну від людей. Вони знали Його з невидимого світу. Він був їхнім Творцем.

Одразу після хрещення Ісуса сатана вийшов Йому назустріч у пустелі, щоб Його спокусити. Він запропонував Йому царства світу, якщо Ісус йому вклониться. Сатана шукає своєї слави, поклоніння собі. Така його суть.[189] Але Ісус дає йому відсіч. Не так, як Адам в Едемі.[190]

Ісус наділив і Своїх учнів повноваженням мати владу над демонами й виганяти їх.[191]

Ні, це не історії жахів і не суто психічні явища, а реальність повсякдення. Там такі сили виявляють себе. Тим більше там, де людина активно відкривається їм і віддає себе в їхню владу.

Сили й Божий план спасіння

Божий план спасіння був невідомий і дияволові, і людям. Попри багато пророцтв Старого Завіту його було важко розпізнати.[192] Навіть учні його не

183. 2 Коринтян 4:3-5
184. Матвія 4:8-10
185. Івана 12:31; 14:30; 16:11
186. 2 Коринтян 4:4
187. Марка 7:20-23
188. Марка 1:23-24; 3:11; 5:7
189. Матвія 4:1-11; Луки 4:1-13
190. Римлян 5:12-21
191. Марка 6:7

розуміли. Поява Сина Божого як людини, без влади, без престолу, збила сили з пантелику. Єдиною їхньою можливістю в цій ситуації було маніпулювати людьми так, щоб ті вбили Ісуса.[193] Бо як людина Він був вразливим і смертним. Тому вони мали лише одну мету: Його смерть. Вони її досягли! Але вони помилилися. Бо Його смерть була Його перемогою.[194] Його смерть була для нас, людей, космічною зміною влади.

Його смерть — це викуп, щоб визволити людей з-під влади темряви. Його смерть принесла людям благодать і прощення. Визволення. Образ цього — тодішній невільничий ринок. Відкуплення означало, що людину викуплено з рабства й відпущено на волю. Його воскресіння й піднесення на Божий престол — це двері до свободи з рабства гріха, смерті й диявола.

Нам були потрібні прощення наших гріхів і визволення з-під влади гріха. І те, і те дарує нам хрест.

Диявол не знає благодаті. Сам він не зазнає Божої благодаті,[195] і щодо людей він не знає благодаті. Вона йому чужа за самою суттю. Його бунт проти Бога зовсім його озлобив.

Тепер на Божому престолі сидить Людина. Для нас, людей. І ми з'єднані з Ним.[196] Ми в Христі![197] Сили переможено. Їхній час минув. Їхні дні полічені. Але вони ще опираються й ведуть програну боротьбу, щоб зупинити Євангеліє. Щодня ці сили бачать, як визволяються люди. Кожен, хто вірить Євангелію, нагадує їм, що Божий план спасіння досягне мети. *Бог матиме Свою родину з усіх народів землі.* Через Ісуса, у смерті якого вони брали таку суттєву участь. На Голгофі, де помер Ісус, вони, самі того не знаючи, ніби викопали собі могилу.

Боргова розписка, обвинувальний акт, на який посилаються ворожі Богові й людям сили, прибита до хреста й знищена.[198] Через хрест Він роззброїв ці сили й виставив їх там на ганьбу. Христос, Воскреслий, тепер Господь усесвіту.[199] *Добра звістка така: Він Господь над усіма й над усім. Хто вірить у Христа, той визволений.*[200] *Він повертається додому, у Боже Царство.*

---

192. 1 Коринтян 2:6-9
193. Луки 22:53
194. Євреїв 2:14
195. Євреїв 2:16
196. Ефесян 2:6
197. Римлян 8:1; 1 Коринтян 1:30
198. Колоссян 2:14-15
199. Матвія 28:18
200. Івана 8:33-36; Римлян 6:7, 18, 22

Євангеліє — це добра Божа звістка про те, що Він повертає Своїх людей і хоче мати Свою родину. Визволену від смерті й від злих сил. Це радісна звістка про те, що через смерть на хресті Ісус зробив усе це можливим. Ісус прийшов, щоб зруйнувати діла диявола.[201] З Ним прийшло Боже владарювання любові. Нас урятовано й перенесено в Його Царство любові.[202]

Тріумф хреста

В урочистій тріумфальній ході римські полководці входили в Рим. Переможених вождів вели закутими в кайдани. Перед стратою їх публічно виставляли на загальний огляд. Так Павло описує непереборну силу хреста над начальствами й владами з царини князя цього світу.[203] Роззброєні й виставлені на ганьбу. Їхній силі настав кінець.

Розп'ятий визволяє від магічних сил невидимого проміжного світу. Сатану засуджено. Його владу зламано. Над людьми Ісуса він уже не має влади.

Божий план спасіння — як довга шахова партія. Її результат непевний, доки один із гравців не зробить хід, про який знавець розуміє: тепер партію вирішено. Навіть якщо гра ще триває. Така й боротьба між світлом і темрявою. Вирішальний хід Царем зроблено. Царем у терновому вінці на Голгофському хресті. Перемогу здобуто.

Дії противника — це вже лише ар'єргардний бій. Часу йому залишилося мало. Його кінець вирішено.

Хрест, що був тягарем, стає тріумфом хреста!

Свобода можлива

Тож будьте певні: якщо ви належите Ісусові, демони мусять тікати! Якщо ви зв'язалися з чаклунством і окультизмом, з духами й ангелами, — свобода є. І прощення.

Ці сили не хочуть вас відпускати й прагнуть задушити в зародку кожну спробу звільнитися. Моліться Ісусові Христу — кличте Його ім'я! Шукайте християн, які молитимуться за вас і допомагатимуть вам.

Уголос відречіться від усього, що пов'язує вас із цим окультним світом.

---

201. 1 Івана 3:8
202. Колоссян 1:13-14
203. Колоссян 2:15

Позбудьтеся всього, що пов'язує вас із цими магічними, окультними речами. Розірвіть усякий контакт із людьми, які залучили вас до таких практик і стосунків.

Невидимий світ — це могутня реальність, яку не можна недооцінювати. Але Ісус сильніший.

Євангеліє миру

Петро бачив, як його Учитель проповідував мир.[204] Ісус приніс мир юдеям і народам, неюдеям. І між цими двома. Мир — центральний і суттєвий аспект Євангелія.[205] *Це Божий шалом. Так звучить це слово в єврейській Біблії. Боже серце велике й широке. З цього серця походить мир. Він означає бути цілим, бути здоровим, бути неушкодженим, бути спасенним. Євангеліє приводить людей до миру з Богом.*[206] *Це означає примирення з Богом і кінець будь-якої ворожнечі.*[207]

Євангеліє веде до певності, що Бог прийняв нас як Своїх дітей. Ця певність закорінена в Бозі. У тому, ким Він є і що Він зробив. На цій основі в серці поширюється справжній, тривалий мир. Спокій замість неспокою. Мир замість розбрату й страху.

Нашому світові, повному воєн і сварок у великому й малому, потрібен мир.[208] Не лише відсутність війни, не лише перемир'я, а мир, що зводить людей докупи й об'єднує їх.[209] Євангеліє творить мир між людьми. Воно творить нову спільноту людей, у якій панує мир.[210] Чи не може проповідь хреста, де Бог раз і назавжди поглинає людське насильство, бути ключем до миру у світі? І передусім у самій церкві?

Якщо люди хочуть знати, що таке мир, їм слід пізнати його в тих, хто через Євангеліє прийняв Божий мир. І випромінює його. Передає його далі. Є миротворцями. Наскільки це від них залежить,[211] вони живуть у мирі з кожною людиною.

Через Ісуса все примирено з Богом і знову поставлено в правильне відношення до Нього. Ціною Його крові. Його смертю на Голгофі. Хрест

204. Дії 10:36
205. Колоссян 1:20; Ефесян 2:17; 6:15
206. Римлян 5:1
207. Римлян 5:10; 2 Коринтян 5:18
208. Тита 3:3
209. Матвія 5:44; 1 Івана 4:19
210. Ефесян 2:14-22
211. Римлян 12:18

був необхідний, щоб мир із Богом і Божий мир стали реальністю.[212]

Як ви пережили цей мир? Що він змінив у вас, у ваших стосунках?

Євангеліє — виконана обітниця

Євангеліє — не перелякана чи розпачлива Божа реакція на людську історію, яка вийшла з-під контролю. Воно походить із Божого серця й обіцяне від вічних часів.[213] Тому не дивно, що воно глибоко вкорінене вже в єврейській Біблії, тобто в першій частині Біблії, Старому Завіті. Там воно обіцяне.[214] Там описано, як Божа історія спасіння наближається до моменту, який вона називає *повнотою часу*. Часу, коли Бог послав Свого Сина.[215] Більшість Його сучасників в Ізраїлі не впізнали в Ісусі виконання обітниці.[216] Але дванадцять учнів, апостоли, невдовзі це зрозуміли. Щоправда, лише після смерті й воскресіння Ісуса. Їхнє проповідування Євангелія в Діях апостолів і в їхніх посланнях сповнене цитат зі Старого Завіту.[217] Прикладів багато. Сам Ісус сказав, що Писання, Старий Завіт, говорить про Нього.[218] Тут три короткі приклади зі Старого Завіту й кілька біблійних місць.[219]

Уже на перших сторінках Біблії, після того як люди переступили Божу заповідь, є обітниця, яку називають *первісним Євангелієм*: *І Я покладу ворожнечу між тобою і жінкою, між твоїм насінням і її насінням: він розчавить тобі голову, а ти вжалиш його в п'яту.*[220] Те, що тоді важко було розпізнати, у світлі Ісуса, Його життя і Його смерті, стає очевидним. Ісус переміг диявола тим, що помер![221]

Багато років далі на шкалі людської історії з'являється *Авраам* зі своєю дружиною Саррою. Ця стара бездітна пара отримує обітницю про хлопчика. Не тільки для того, щоб вони обоє були щасливі. Ні, у цьому хлоп

212. Колоссян 1:20
213. Римлян 16:25-27; 2 Тимофія 1:9; Тита 1:2
214. Римлян 1:1-3; Галатів 3:14-16
215. Галатів 4:4
216. Дії 13:27, 32
217. Дії 2:25-31; Римлян 1:17; 3:21-26; 4:17; 10:8-13; 15:9-13; 1 Коринтян 2:9; 2 Коринтян 6:2; Галатів 3:16; 1 Петра 1:19; 2:6-9
218. Івана 5:39; 7:42
219. Псалми 15 (16):8-10; 21 (22); 30 (31):14; 34 (35):11; 68 (69):5; Ісаї 9:1-6; 11:1; 35:4-6; 50:6; 53; Михея 5:1; Захарії 11:12; Даниїла 9:25-26
220. Буття 3:15
221. Євреїв 2:14; Римлян 16:20; Об'явлення 12:9-11; 20:10

чикові, в Ісаку, мають бути благословенні всі народи землі.[222] Це обітниця, що виконується в Ісусі![223]

Через століття *Давид* стає царем Ізраїлю. Чоловік за Божим серцем. Хоча він і порушував Божі заповіді, він завжди залишався вірним Богові й ніколи не поклонявся ідолові. Йому Бог обіцяє сина, який мав мати вічний престол.[224] Це був не лише Соломон. Повністю це здійснилося в Ісусі, Сині Давидовому. У Ньому виконується передбачення багатовікової давнини. Цар, прямий нащадок із царського роду Давида, стане Месією-Царем Ізраїлю. Навіки. Так і сталося.[225] Тепер Він на Божому престолі й незабаром, видимо для всіх, правитиме світом.

Ніхто не може сказати про себе, що про нього є стільки пророцтв. Передбачень багато. Багато з них уже точно здійснилися. Увесь Старий Завіт указує на Ісуса. *Старий Завіт — найважливіший свідок Євангелія Сина Божого.*

222. Буття 12:3; 22:18; 28:14
223. Галатів 3:16
224. 2 Самуїлова 7:12-16
225. Луки 3:23-31; Буття 49:10; Єремії 23:5-6; Псалом 131 (132):11; Римлян 1:3; 2 Тимофія 2:8; Об'явлення 5:5

Надія Євангелія

Якщо Розп'ятий може воскреснути, то в усіх нас є надія! Це певна надія, бо Розп'ятий воскрес *для* нас із мертвих: Син Божий. Він повернув нам надію!

Усі ми маємо надії й мрії. Зупиніться на мить. Чи є *для* вас майбутнє, якого ви бажаєте, бачення чогось кращого, ніж те, що ви переживаєте тепер? Надія, про яку ви бажаєте, щоб вона одного дня стала реальністю?

Євангеліє відкриває новий обрій. Ми житимемо! Навіки. Смерть не має останнього слова. Євангеліє поширює надію.[226] Тому я *люблю* називати його *Євангелієм Нового творіння.* Воно обіцяє, що так, як є, не залишиться.[227] Бог серйозно ставиться до всього творіння.[228] Ідеться не *лише* про *людей*, а про всю планету. Боже Царство, з одного боку, складається з *людей*, які служать Цареві. Але є й місце, де це Царство перебуває. Це місце — наша земля.[229] На цю землю, крихітну порошинку у всесвіті, Бог прийшов в Ісусі.

Бог створив її. Це Його найдорожчий задум: усе було *дуже добре*.[230] Тому Бог не вигадує *для* майбутнього чогось зовсім іншого чи нового. Ні, Він відновить землю такою, якою вона має бути. Іншими словами: Він зробить її новою.[231] На ній одного дня не буде вже ні смерті, ні хвороб, ні голоду.[232] Усього, що руйнує *людина*, а також розбурханої природи, що шкодить *людині*, вже не буде.[233]

---

226. 1 Петра 1:3-4
227. Римлян 8:18-24
228. Івана 3:16
229. Об'явлення 5:9-10
230. Буття 1:31
231. Ісаї 65:17-19; 66:22
232. Об'явлення 7:9-17; 21:1, 4-5
233. Об'явлення 7:16; 22:3

У зламаному світі без надії[234] *саме Євангеліє надії*[235] *обіцяє вічне й непохитне Царство.*[236] *Нове небо й нова земля мають стати нашим новим домом.*

Надія міцно закорінена у Воскреслому. У Тому, хто був мертвий і живе навіки.[237] Він прорвав владу смерті.[238] Через Нього справжнє життя й нетлінність вийшли на світло.[239] У Христі ми отримали Його воскресле життя як наше життя, яке вже ніколи не помре. І з гріхом уже нічого не має спільного.[240] Це справжнє життя й невичерпна сила нового творіння. Вона вже почалася в житті послідовників Ісуса.[241] Вони народжені знову до нового життя й до живої надії.[242] У Христі вони вже тепер нове творіння. Одного дня вони житимуть *у* новому творінні.[243] Вони матимуть перемінене, безсмертне й славне тіло.[244] Але вони й далі будуть тією неповторною, задуманою Богом особистістю, якою були в смертному житті.

Євангеліє говорить про час, який визначив Бог.[245] Тоді Ісус прийде знову, видимий для всіх людей.[246] У великій славі й силі.[247] Це буде день радості для всіх, хто Його чекає. Бо тоді почнеться вічне Боже владарювання. Тоді почнеться час, що вже ніколи не скінчиться. Коли Сам Бог житиме з людьми.[248] Вони бачитимуть Бога. І переживуть неуявну радість.[249] Саме те, чого завжди хотів вічний Бог любові, триєдиний Бог. Тоді буде навіть краще, ніж будь-коли було. Небо, Сам Бог, зійде на землю, щоб видимо жити зі Своїми людьми, зі Своєю родиною. Навіки. Ми будемо образом Бога, бо будемо подібні до Ісуса![250]

Тоді земля буде одним великим, ба навіть усесвітнім раєм. Новим і кращим Едемом.[251] *Туди спокусник уже ніколи не прийде. Спокуси до гріха вже не буде.*

---

234. Ефесян 2:12; 1 Солунян 4:13
235. Ефесян 1:18; Колоссян 1:5, 23
236. 2 Петра 1:11; Євреїв 12:27-28; Даниїла 2:44; 7:14, 27
237. Об'явлення 1:17-18; Івана 14:19
238. Євреїв 2:14-15
239. 2 Тимофія 1:10
240. Римлян 6:9-10
241. 2 Коринтян 5:17
242. 1 Петра 1:3
243. 2 Петра 3:13
244. 1 Коринтян 15:35-58; Филип'ян 3:20-21
245. Дії 17:30-31
246. Об'явлення 1:7
247. Марка 8:38; 13:26
248. Об'явлення 21:3
249. Об'явлення 22:4
250. 1 Коринтян 15:49-50; Филип'ян 3:20-21; 1 Івана 3:2
251. Об'явлення 2:7; 22:1-5

І нудно не буде, радше захопливо. На нас чекає велика пригода, бо ми будемо і зможемо бути тими людьми, якими завжди мали бути.

Мрія про Божий Новий світ

Помріймо кілька хвилин про цей Божий Новий світ. Хоча ми знаємо про нього небагато, але всього поганого, негативного, руйнівного там уже не буде. Водночас там буде багато того, що ми знали вже на теперішній землі, якою Бог її створив.

Світ, у якому вже немає бідності, немає голоду, немає боротьби за виживання, немає страху перед майбутнім.

Немає рабства, немає гноблення, немає насильства, немає маніпуляцій, немає дискримінації, немає приниження, немає злочинів, немає війни.

Немає хвороб, немає смерті, а тому немає ні скорботи, ні сліз — а якщо сльози, то сльози радості.

Немає забруднення довкілля, немає катастроф. Немає поліції, немає адвокатів і судів, немає лікарень, немає психіатрів і психологів.

Немає нудьги, немає марних пошуків сенсу, немає почуття неповноцінності, немає сорому, немає порожнечі, немає руйнівних залежностей і пристрастей, немає розчарувань!

Натомість буде ось що: мир, безкорислива любов між людьми, досконала справедливість, повне взаємне прийняття, повага й увага.

Місце, де все так, як має бути. Місце вируючого життя, розмаїття, поступу, свободи, пригод, творчості, постійних нових відкриттів, місце, де все завжди нове й свіже.

Сила, жвавість, натхнення залишаються назавжди замість утоми, апатії й виснаження.

Місце неуявної й розмаїтої краси, яку досліджують і вивчають. Місце, де знайомляться з новими людьми й святкують разом із ними.

Місце, де час зупиняється або ніколи не минає! Місце, де прекрасне — не лише історія, а завжди теперішнє! Місце, де ми нічого не пропустимо.

Місце, про яке ми думали, що воно мусить існувати, місце, якого наше серце завжди прагнуло.

Місце достатку, найкращої їжі, найпрекраснішого мистецтва й музики, найкращої техніки. Усе, що сьогодні становить життя, є там у досконалій формі.

Місце радості, бо Творець, видимий для всіх, живе з людьми. І вони живуть під Його захистом, у Його благословенні, у Його любові. Радіють у Бозі — Отці, Сині й Дусі, поклоняються Йому й пізнають Його. Люблять Його.

Поглянути Вічному в очі, бачити Бога лицем до лиця — це найбільше щастя, яке можуть пережити люди. Щонайпізніше тоді ми зрозуміємо, наскільки правдиве це слово. Жити навіки без страху й сорому, визволеними й сповненими довіри, у люблячій Божій прихильності — з цим ніщо не зрівняється. Коли Його погляд упаде на нас, нас зустріне й торкнеться, пронизає й обійме безмежна любов, за якою ми завжди тужили.

Пити з джерела води життя й постійно їсти з дерева життя. Це образ вічності, яку сьогодні називають небом.

Там, у Його присутності, ми будемо тими, ким завжди мали бути. Самими собою. Такими індивідуальними й неповторними, якими Бог нас хотів і дав нам стати. Там — без масок. Справжніми.

Усі люди там у найкращому розумінні з любов'ю й дбайливо пануватимуть над землею[252] і так виконуватимуть доручення перших людей. Так, що можливості творіння розгорнуться, як ніколи раніше. У неуявній творчості, розмаїтті, багатстві й насолоді. Усе пронизане Божою любов'ю. Разом — Отець зі Своєю родиною, для якої Він усе приготував.[253] Небо й земля з'єднуються. Ми не зможемо повірити своєму щастю. Навіть через 10 000 років. Ми назавжди будемо з Ісусом. Справжній, глибокій, ликуючій радості не буде кінця.[254]

Євангеліє — це запрошення бути там і святкувати велике, вічне свято.[255] Ця звістка йде до всіх людей.[256] Кожен запрошений.[257] Вхід безкоштовний. Ісус усе виправив![258]

Євангеліє — сила на спасіння

Жодному учневі Ісуса не треба соромитися Євангелія. Навіть якщо для багатьох хрест — глупота. Ця звістка має силу. Вона як динаміт.[259] Люди, чиї серця відкриває Євангеліє, відчувають на собі цю Божу силу.

252. Римлян 5:17; Об'явлення 5:10; 22:5
253. 1 Коринтян 2:9
254. Псалом 15 (16):11
255. Об'явлення 19:6-10; 21:6; 22:14-15, 17
256. Матвія 28:19-20; 2 Коринтян 5:15
257. Матвія 22:1-14
258. Римлян 3:24; Об'явлення 21:6; Ісаї 55:1
259. Римлян 1:16-17

Відбувається навернення, починається нове життя. Життєвий поворот, який може звершити тільки Божа сила і який впливає на всі сфери життя.[260] Ця сила рятує й визволяє з окультних пут і залежностей. Багато хто зцілився тілесно й душевно. Стосунки відновлюються. *Божу силу в Євангелії неможливо порівняти ні з чим іншим.* Жодна ідеологія, релігія чи філософія не має такого впливу, як Євангеліє.[261]

Там, де ми, люди, безсилі й безпорадні, де не можемо допомогти ні собі, ні іншим,[262] там це Євангеліє творить чудеса. Чудо нового народження.[263] Євангеліє творить нове життя. Це можна порівняти з тим, як народжується дитина.[264]

Якось один атеїст викликав відомого євангеліста на дебати про існування Бога. Той погодився, але поставив умову: атеїст має привести людей, які завдяки атеїзму пережили поворот у житті на краще. Дебати не відбулися, бо ніхто через атеїзм не став новою людиною й не визволився від пристрастей і залежностей. Натомість євангеліст знав багато людей, яких його проповідь Євангелія визволила й зробила новими людьми.

Євангеліє не зупиняється перед жодною людиною. Воно для всіх. А отже, і сила, що живе в цій звістці. Це Божа сила — така, якою вона виявилася у воскресінні Його Сина.

Це справжня сила на спасіння!

Слухатися Євангелія

Євангеліє змінює людей. Чи ви вже це пережили? Або бачили в інших? Справжня радість. Раптом люди починають прагнути читати Біблію. Вони прагнуть Божої присутності.[265] Вони хочуть більше дізнатися про Бога. Доки вони не знали Євангелія, такого інтересу не було. Раптом вони питають, чого хоче Бог.[266]

Реакція на Євангеліє — байдужість або відкидання з одного боку. Віра — з іншого.[267] Не просто розумове визнання Євангелія правдою,[268] а особиста відповідь усієї людини. Одним словом: *послух віри*.[269] Люди слухають

260. 1 Солунян 1:5-10
261. Івана 8:36; Римлян 6:18
262. Римлян 5:6
263. Івана 3:3; 1 Петра 1:3; Тита 3:4-7
264. 1 Коринтян 4:15; Якова 1:18; 1 Петра 1:23-25
265. 1 Петра 2:2
266. 1 Петра 4:2-3
267. Дії 2:37-41
268. Якова 2:19

ься заклику Євангелія тим, що вірять у те, що приносить їм ця звістка. Навіть якщо самі вони сприймають це зовсім не як крок послуху, а як прийняття дару.

Вони звертаються до Бога. Відвертаються від усього, що становить життя без Бога. Від ідолів, видимих чи невидимих.[270] Вони бачать гріх у своєму житті й визнають його перед своїм небесним Отцем.[271] Вони приймають прощення через Божу благодать. Вони зазнають спасіння й зцілення. Коли Євангеліє звіщають із силою, з великою певністю й ясністю, воно виводить людей на світло.[272] Вони пізнають, хто вони й хто Бог. Вони отримують зовсім інший погляд на реальність життя. Відбувається перехід, який звершує Сам Бог, — ніби від смерті до життя.[273]

Стати учнем Ісуса

Навернення до Ісуса часто відбувається як процес. Людина, яка через Євангеліє стикається з Ісусом, починає робити маленькі кроки віри. Вона починає слухати Ісуса й довіряти Йому. Починається подорож, становлення й навчання. *Бути учнем означає бути школярем, тим, хто вчиться. Це процес, який у цьому житті ніколи не закінчується.*

Учні Ісуса тоді йшли за Ісусом, куди б Він не йшов. Учнів було більше, ніж Дванадцятеро. Ісус був Учителем, у якого вчилися учні. Учні хотіли стати такими, як Він, роблячи те, що Він казав.[274]

Коли Ісуса вже не було з ними, усіх, хто вірив в Ісуса, і далі називали учнями. Лише пізніше їх стали називати християнами.[275]

Початок учнівства

Учнівство — це Божа мета для нас! Люди, які слухаються Ісуса, Царя, і вірні Йому. Це іноді починається помітно, але нерідко й несміливо та непомітно. Божий Дух допомагає учням робити те, що каже Ісус. І зростати у вірі. У них Євангеліє діє, як зерно, що падає на родючий ґрунт серця й виростає в плід.[276] В одного швидко, в іншого це триває довше.

269. Римлян 1:5; 16:26; 1 Івана 2:3-4; 3:24; 5:2-3
270. Дії 11:21; 14:15; 1 Солунян 1:9-10; 1 Петра 4:3
271. Дії 19:18-20; 1 Івана 1:9; Приповістей 28:13; Псалом 50 (51)
272. 1 Солунян 1:5
273. Колоссян 2:13; 1 Івана 3:14
274. Івана 8:31
275. Дії 11:26
276. Марка 4:20; Івана 15:8

Упасти й знову підвестися. Так стає видимим нове духовне життя.[277] Де-далі краще розуміти Євангеліє — це й далі процес навчання. *Він відбувається не лише в голові, а тоді, коли людина це робить і цим живе.*

Ще раз, бо це дуже важливо: іти за Ісусом і стати учнем — ось мета Євангелія. Євангеліє — не вхідний квиток на небо, і воно не відсуває всю втіху на потойбіччя. Це те, що змінює вже це життя тут і тепер і що одного дня триватиме й завершиться у вічності та славі. Вічним життям живуть уже тепер!

Є зовнішній знак, яким людина засвідчує, що тепер вона належить Христові: *хрещення*.[278] Воно публічно, перед людьми й перед силами невидимого світу, підтверджує й запечатує, що відтепер Ісус Христос — Відкупитель і Господь її життя. *Хрещення водою має велике значення. Це зміна позиції, визнання Царя Ісуса Христа. Воно стоїть на самому початку життя з Ісусом. Воно має відбуватися публічно, щоб люди бачили, наскільки серйозно налаштовані учні Ісуса.*

Що означає йти за Ісусом?

Яке воно, життя учня? Він і далі робитиме все, з чого складається життя: спатиме, їстиме, працюватиме, ходитиме до школи тощо. Але змінюються внутрішня налаштованість і мотивація, погляд на життя й на ближнього.

Ось кілька ознак учнів Ісуса як плодів нового життя від Бога. Усе, що я називаю, піддається й буде піддаватися випробуванням. За нове буття в Христі теж точиться боротьба. Опір буває не лише ззовні, а й зсередини. Наше старе буття, старі звички, гріх у нас знову дають про себе знати. Не треба цього лякатися, ніби все нове — лише ілюзія. Бог допомагає й діє в нас. Його Дух дано нам як Заступника, Силу й Помічника.

Учні Ісуса люблять Бога, свого ближнього й одне одного![279] Божественна любов назавжди залишається найбільшою![280] Для неї немає меж. Учнів Ісуса впізнають за любов'ю, яку вони мають одне до одного![281]

Учні дбають і піклуються одне про одного![282] Вони — родина. Вони — спільнота. Це видно не лише з регулярного відвідування богослужінь, а в

277. Римлян 6:21-22; 7:4; Ефесян 5:9; Колоссян 1:10; Тита 3:14; Євреїв 13:15; 2 Петра 1:8
278. Матвія 28:19; Марка 16:16; Дії 2:38-41; 8:12, 36-38; 9:18; 10:47-48; 16:15, 33; 18:8; Римлян 6:3; Галатів 3:27; Ефесян 4:5; Колоссян 2:12
279. Матвія 22:36-40; Івана 13:34-35; 15:13-17; 1 Коринтян 13:4-7
280. 1 Коринтян 13:13
281. Івана 13:35
282. Дії 11:29

усьому житті, у повсякденні.

Учні Ісуса разом згадують у Вечері Господній, у ламанні хліба, те, що Ісус зробив для них. Вони роблять це регулярно або так часто, як можуть.[283] Для своїх богослужінь вони не залежать від церковних будівель. Вони збираються в домах, як духовна родина.

Учні Ісуса моляться небесному Отцеві, наодинці й разом![284] Вони говорять із Богом, ніби бачать Його. Поклоніння й хвала, наодинці й разом, — для них велика радість.[285]

Учні Ісуса читають Біблію![286] Так вони пізнають Бога і Його волю. І те, що Він їм подарував.

Учні Ісуса чують Божий голос і відчувають Його провід і настанови в повсякденні, у малих і великих справах.

Учні Ісуса страждають.[287] Як переслідували Ісуса, так може статися і з ними. Це починається з глузування, з цькування й може, як у деяких країнах світу, і сьогодні означати смерть.[288]

Учні Ісуса роблять учнями інших людей![289] Євангеліє робить людей не християнами, які вірять у щось певне, а учнями, які йдуть за Ісусом у повсякденні. Які готові зректися всього, щодня брати свій хрест і мати за життєву мету робити учнями інших людей. Саме цього й нічого іншого хотів Ісус![290] Учні Ісуса виходять до людей. Вони не замикаються в собі.

Біблія говорить про процес зростання й пізнання.[291] *Християни не досконалі.* Християни ще грішать, але гріх уже не панує над ними.[292] Вони вже не хочуть грішити. Вони живуть у всеосяжному прощенні, яке подарував їм Бог. Також за гріхи, яких вони ще припустяться.[293] Вони усвідомлюють свої гріхи й визнають їх перед своїм небесним Отцем. Також одне одному, коли завинили одне перед одним.[294] Вони живуть під благодаттю,[295] а не під законом.[296] Їхня мета — не дотримуватися Десяти

283. 1 Коринтян 11:23-27
284. Матвія 6:5-15; Івана 16:26-27; 1 Солунян 5:17
285. Івана 4:23
286. Колоссян 3:16; 2 Тимофія 3:16; 1 Петра 2:2
287. Дії 14:22
288. Івана 15:18-20
289. Матвія 28:18-20
290. Луки 14:26-27, 33; Дії 14:21
291. Івана 3:30; Колоссян 1:10; 2 Солунян 1:3; 2 Петра 3:18
292. Римлян 6:12-14
293. Євреїв 10:14; 1 Івана 1:5–2:2
294. Якова 5:16
295. Дії 13:43
296. Римлян 6:14

заповідей. Життя з Ісусом іде далі, ніж вимагають ці заповіді. Це стає можливим, бо в нас живе Святий Дух.

Вони отримали Святого Духа,[297] який живе в них і веде їх. Його мета — щоб стали видимими добрі плоди Духа.[298] *Ці плоди виявляються передусім у стосунках одне з одним: любов, радість, мир, довготерпіння, доброзичливість, доброта, вірність, лагідність, самовладання. Разом це те, чим жив Ісус. Стати таким, як Він, — нова мета життя.*[299] Це Божий плід, якому Він дає народитися й вирости в нашому житті, коли ми довіряємо Йому. Святий Дух — це сила йти за Ісусом.[300] Цей Дух — особиста Божа присутність у нашому житті. Хіба це не неймовірно? Дух — порадник, коуч, тренер, помічник і провідник водночас. Він робить саме те, що робив би Ісус, якби був тут із нами на землі.

Божий Дух наділяє учнів дарами, якими вони можуть служити одне одному.[301]

Учнівство — не тепличні умови, не прогулянка й не християнство з крісла. Воно означає жити й служити, як Ісус. Новий життєвий девіз, що й зобов'язує. Його Царство і Його праведність для учня Ісуса завжди на першому місці. Про все інше, каже Ісус, подбає наш Отець.[302]

Ніхто, крім Ісуса, не має права сказати: *Іди за Мною!* Якщо Він кличе нас, чи можемо ми сказати «ні»?

Це буде непростий шлях. Ісус каже, що ми маємо порахувати витрати,[303] щоб ухвалити тверде, справжнє й зважене рішення, яке не зникне за першого ж зустрічного вітру. Шлях, що веде до життя, вузький, і він іде вгору. Широкий шлях до загибелі працює сам собою. Не треба нічого робити, тільки залишатися таким, яким є.[304]

Для всього нашого сповненого боротьби й випробувань життя послідовників Ісуса чинне ось що: Бог любить Своїх дітей у кожну мить так само, як тієї миті, коли Він віддав за них Свого Сина.[305]

---

297. Івана 7:39; 14:17; 1 Коринтян 2:12; 6:19
298. Галатів 5:13-26
299. 2 Коринтян 3:18
300. Дії 13:52; Римлян 8:12-17
301. 1 Коринтян 12; Римлян 12:3-8
302. Матвія 6:33
303. Луки 14:28
304. Матвія 7:13-14
305. Івана 16:27; 17:23

Ігнорувати Євангеліє

Євангеліє — не звістка погроз. Це радісна звістка! Через покаяння й віру воно відкриває шлях до Бога, до прощення, до свободи, до життя, до сенсу.

Але *Євангеліє не довільне*. Не одна правда серед багатьох. Хто чує цю звістку, той покликаний ухвалити рішення. Не слід ставитися до неї легковажно. Адже ця звістка хоче нас спасти й уберегти.

Уявіть собі повідомлення, яке попереджає про лісову пожежу, або про ураган, або про забруднену питну воду, або про прорив греблі. Повідомлення, яке не лише попереджає, а й показує вихід і захист. Наскільки серйозно слід поставитися до такої звістки? А що, як помилково вважати, що вона перебільшена чи неправдива або призначена лише для інших?

Усе вийде на світло

Учні Ісуса проповідували Євангеліє, свідчачи про воскреслого Господа світу.[306] Вони проголошували, що в Ньому можливе прощення, якщо довіряти Йому, визнавати свої гріхи й змінювати своє життя. Водночас вони завжди наголошували, що настане день — і його твердо визначено, — коли кожна людина дасть відповідь перед цим Господом. *Ісус — Суддя всіх людей*. Перед Ним стане кожен. Віч-на-віч. Бог, Його Отець, передав Йому суд.[307]

За все, що ми зробили, сказали й подумали, ми дамо відповідь. Отже, це застереження — замислитися над своїм життям! Подумати, чи до вподоби Богові те, що ми робимо. *Що ви відчуваєте, коли думаєте про те, що все вийде на світло — геть усе без винятку? Що ми потай думали й робили, що ми заподіяли людям і чого не зробили.*

Глибоко в собі, у серці й сумлінні, ми всі усвідомлюємо, що згрішили. Ми знаємо, чого Бог ніколи не схвалить. Уявіть собі: чи були б ми готові показати свої думки й емоції за останній тиждень на екрані публічно перед усіма, з ким ми мали справу цього тижня? Ми радше не погодилися б, бо було б чимало такого, що ми воліли б залишити при собі. Якщо вже за дещо соромно перед людьми, то як тоді перед святим Богом?

Питання гріха в наших стосунках як людей із Богом Біблія ніколи не применшує. Як не крути: це головна проблема. Радісна звістка така: хто в Хрис

306. *Дії* 4:2; 8:12, 25, 35, 40; 11:20; 17:18
307. Івана 5:22-29

ті, тому не треба боятися осуду.[308] Якщо нам прощено, нам уже не треба боятися зустрічі з Богом. У Христі Він зробив нас Своїми дітьми, Своїми синами й доньками.[309] Досконала Божа любов проганяє страх![310]

Але що, як я відкидаю Євангеліє? Бог нікому не нав'язує Своєї звістки. Він залишає рішення людині. Хоча водночас Він робить усе, щоб переконати її цією звісткою. Він шукає і бореться за те, щоб переконати серця людей.[311]

Подумайте про людину, що тоне, якій кидають рятувальний круг. Нікому не спаде на думку стверджувати, що потопельника хочуть силою змусити врятуватися. Якщо людина не бачить себе загубленою, Євангеліє нічого для неї не означатиме. Але Божий Дух діє в Євангелії, викриваючи людей.[312] Боже Слово має силу відкривати серця.[313]

Але не слід плекати ілюзій: без Євангелія, без Христа ми загублені й уже перебуваємо під Божим гнівом. Нейтральної зони немає. У Христі немає осуду — без Христа нас справедливо засудять.

Якщо людина так і залишиться при своєму «ні», то доведеться жити з наслідками. Тоді з гріхом і провиною людина залишається сама. Як вона хоче чи може захиститися перед Тим, хто бачить наскрізь усі мотиви?

Бог є любов![314] Але Він також світло. Абсолютно святий.[315] Хто вирішує проти Його звістки, той каже «ні» Богові, Ісусові й усьому, що Він із любові зробив для нього. І що безкоштовно пропонує кожному. Ісус якось сказав:

Хто не зі Мною, той проти Мене![316]

Божий гнів

Не вказати на реальність Божого гніву було б чимось на кшталт ненадання допомоги.[317] На цілковиту Божу відразу до гріха. Гріх зачіпає саму Його глибину. Він засмучений[318] тим, як Його люди живуть безбожно й

308. Римлян 8:1
309. Івана 1:12
310. 1 Івана 4:16-19
311. Луки 19:10
312. Івана 16:8
313. Євреїв 4:12-13
314. 1 Івана 3:1; 4:7-8, 16
315. 1 Івана 1:5; Об'явлення 4:8
316. Матвія 12:30
317. Івана 3:36; Римлян 1:18; 2:5, 8; 3:5; 5:9; Ефесян 2:3; 5:6; Колоссян 3:5-6; Об'явлення 6:16-17; 11:18
318. Марка 3:5

не бачать, що без Нього шлях веде в біду. *Як Божу любов неможливо уявити й зрозуміти без емоцій, так само і Його гнів. Але й цей гнів чистий і святий. Не афект, не ірраціональна й надмірна реакція на людські гріхи. Бог повільний на гнів!*[319] Не так, як ми, люди.

Божий гнів означає, що Бог залишає людину саму з наслідками й дією її гріхів.[320] Бути покинутим, бути загубленим з усіма проблемами, які я сам собі створив. Ніхто не хоче цього пережити.

Гнів означає зустріти Божу славну святість у день суду зі своїм гріхом. Божий гнів — це Божа відповідь на наші гріхи, якими ми ранимо людей і Його.

Якби Бог не гнівався, Він не був би Богом. Він зрікся б Своєї любові, для якої зло в будь-якій формі нестерпне. Зрештою ніхто не хоче Бога, який усьому каже «так». *Якщо вже люди не можуть гарантувати справедливості, нам залишається сподіватися тільки на Бога.* Але це стосується не лише інших — кожен дасть звіт за себе.

Християни свідчать про Божу волю примирити світ із Собою,[321] бо самі пізнали Його таким.[322] Але Він не приручений Бог, який переймає наші мірки. Він не мовчатиме про нашу несправедливість. І не просто заплющить на неї очі. Він подбає про справедливість. По-Своєму, у спосіб, що перевершує наші можливості й нинішні уявлення.

Хто каже «ні» Богові та Його добрій звістці, можливо, навіть кілька разів, той сам робить запеклим своє серце. Так людина загублена.[323] *Загублена, бо Бог із тяжким серцем приймає це «ні».* Бути загубленим означає бути не там, де мав би й міг би бути. Не вдома, а самотнім і без коріння. Зв'язок із Богом обірвався. З Богом, який іде за кожним до останнього, щоб привести його додому.[324]

Кожен, хто відкидає Євангеліє, отримає справедливий вирок за свої гріхи.[325] Вирок буде цілком справедливим.[326] Що людина посіє, те й пожне, бо Бог не дасть Себе висміяти.[327] Хто не слухався правди й Євангелія, уперто опирався, той зазнає гніву, люті, утиску й страху.[328] Іноді вже в

319. Вихід 34:6
320. Римлян 1:26
321. 2 Коринтян 5:19-20
322. 2 Коринтян 5:11
323. Римлян 2:12; 1 Коринтян 1:18; 15:18; 2 Коринтян 2:15; 4:3; 2 Солунян 2:10; 2 Петра 3:9
324. Луки 15:4, 24; Івана 3:16; 2 Петра 3:9
325. 2 Коринтян 5:10
326. Об'явлення 20:11-15; 21:8
327. Галатів 6:7-8; Числа 32:23
328. Римлян 2:5-11

цьому житті, але неодмінно після смерті. Ось як це відчуватиметься — глянути в очі своєму гріхові, за який не звершено спокути, і ще раз зустрітися з власним гріхом. Цього разу з Божої перспективи. І з перспективи людей, яких він скривдив.

Вічне життя і пекло

Ісус говорить про вічне життя в славі[329] і про вічний вогонь та вічне покарання.[330] Він говорить про зовнішню темряву, де перебувають ті, хто не слухається Євангелія.[331] Про плач і скрегіт зубів.[332]

Справді, саме Ісус часто говорить про пекло. Він, який є любов в особі, говорив про нього найбільше.[333]

Слово для пекла в грецькій мові оригіналу Нового Завіту — *Gehenna* (геєнна). Тоді це було реальне місце, долина біля Єрусалима. За часів Ісуса — смітник, де постійно горів вогонь. Ісус посилається також на пророка Єремію, який називає цю саму долину Бен-Гінном.[334] Це місце було відоме ідолослужінням, під час якого в жертву приносили навіть дітей. Отже, втілення ганьби й гріха. А тому — суду й погибелі. Загибелі й смерті.

Хто хоче й далі жити як завжди, хто хоче залишатися у своєму гріху, той так вирішує проти життя. Він залишається відлученим від слави вічного життя. А це життя й майбутнє всіх Божих дітей у Його Новому світі.[335]

Пекло описано як застереження в разючих образах. Біблія про це не мовчить. Навпаки: вона наполегливо застерігає. Воно не лише для «великих грішників». Не думаймо тільки про масових убивць, як-от Гітлер, Сталін чи Мао. Про садистів чи розбещувачів дітей. Бог визначає їхній вирок так само справедливо, як і вирок людині, яка за нашими мірками нічим або майже нічим не завинила. Біблія каже це ясно: *усі* згрішили й позбавлені Божої слави.[336]

Що саме пекло означає для людей у подробицях, про це Ісус і Біблія мовчать. Тому фантазії тут недоречні. Слів Ісуса досить як застереження.

---

329. Івана 3:36; 5:24; 6:47, 51; 10:28; 11:26; Римлян 5:21; 6:23; 1 Івана 2:25; 5:11, 13
330. Матвія 25:34, 41, 46
331. Матвія 8:12; 22:13; 25:30; Івана 8:12; 12:46
332. Матвія 8:12; 13:42, 50; 22:13; 24:51; 25:30; Луки 13:28
333. Матвія 5:22-30; 10:28; 18:9; 23:33
334. Єремії 7:31; 19:2-7; 32:35; Ісаї 66:24
335. Об'явлення 21:8, 27; 22:15
336. Римлян 3:23

Ви почуєте різні думки про пекло. Одні кажуть, що його немає. Інші вважають, що там загублених людей остаточно знищать. Ще інші — що люди перебуватимуть там лише обмежений час для очищення, щоб потім усе ж увійти у вічне життя. Прочитайте, що каже про це Біблія, і знайдіть тексти, вказані в примітках. Виходьте з найгіршого, з найгіршого сценарію. Краще бути приємно здивованим, ніж гірко розчарованим.

Бог поважає людське «ні». Хоча це завдає Йому болю і Він тужить, як Ісус над Єрусалимом.[337] Вони будуть відокремлені від Бога й нестимуть наслідки свого відкидання й своїх гріхів. Біблія називає це *другою смертю*.[338] Вони хотіли жити без Бога — і тепер житимуть так навіки. Речення «У пеклі будуть тільки добровольці» правдиве.[339] Людина стоїть перед вибором — вирішити на користь смерті чи життя.[340]

Сьогодні день спасіння — не завтра!

Інше євангеліє

Євангеліє — це слово правди.[341] Божої правди. Що більше поширювалося Євангеліє, то більше з'являлося версій, які вже не відповідали оригіналу. Уже в I столітті нашої ери апостоли, яких Ісус уповноважив проповідувати, застерігають від підробок Євангелія.[342] Вони схожі на оригінал, вони можуть бути оманливо справжніми.

Так само є скорочені версії, які щось суттєве пропускають або додають. Є хибні й оманливі версії. Для орієнтації — ось приклади.

Євангеліє послідовно показує, що ми не можемо спасти самих себе. Кожна спроба самовдосконалитися безнадійна. Спроба виконувати Божий закон і добрими ділами здобути Боже прийняття зазнає поразки.[343]

Так само не вийде трохи скористатися Божою благодаттю і додати свої добрі діла як необхідне доповнення. Змішати чи доповнити благодать праведністю з діл. *Якось так влаштована наша людська природа, що ми хочемо щось заслужити.* Прийняти благодать важко. Але саме це і є Євангеліє!

---

337. Матвія 23:37
338. Об'явлення 2:11; 20:6, 14; 21:8
339. Ця думка походить від C. S. Lewis: двері пекла замкнено зсередини («Über den Schmerz», *The Problem of Pain*).
340. Повторення Закону 30:15-19
341. Галатів 2:5, 14; Ефесян 1:13; Колоссян 1:5; 1 Тимофія 2:4
342. 2 Коринтян 11:1-4; Галатів 1:6-9
343. Римлян 3:20, 28; Галатів 2:16; 3:10

З іншого боку, цю Божу благодать можна також знецінити й зробити дешевою. Хто приймає Євангеліє, але не змінює свого життя — Біблія називає це покаянням і наверненням, — той зрозумів його неправильно. Євангеліє — не безкоштовний квиток для життя в егоїзмі й грішній самореалізації.[344] Жива віра завжди веде до глибокого повороту в житті.[345] Вона веде в нове життя, у якому Христос — Господь і Владика.[346] Нове життя не безгрішне. Таким воно ніколи не буде в земному тілі. Але є «до» і «після», зміна, яку видно в малих чи великих ділах і словах. Добрі діла так само належать до християнського життя, як і сама віра. Без добрих діл віра мертва. Де є справжня віра, вона стає видимою в добрих ділах. Це не праведність із діл. Добрі діла — доказ нового життя.

Справжнє Євангеліє не потребує доповнень. *Ісус — і більше нічого*, так звучить звістка.

Тому ми маємо берегти Євангеліє[347] таким, яким його описує Новий Завіт. *Перекручене євангеліє не спасає!*

Чим Євангеліє не є

Євангеліє — не реклама якоїсь церкви чи конфесії. Не те щоб церква не мала значення. Християни всіх конфесій так чи інакше передають Євангеліє далі. Церкви — це дім, батьківщина для всіх, хто приходить до віри.

Євангеліє розуміє себе насамперед не як програму покращення світу, хоча в багатьох місцях воно потужно до цього долучається. Воно радше програма зміни сердець. Завдяки любові до ближнього багатьох учнів Ісуса багатьом допомагають. Лікарні, дитячі будинки, скасування рабства — це докази Божої любові, яка набуває форми в людях. Християни мають діяти, як сіль.[348] Називати несправедливість — також глобальну — на ім'я й обстоювати справедливість.

Спасіння окремої людини через хрест Христа вивільняє революційну силу, що впливає на суспільство. Звістка про хрест — єдина сила, яка може змінити світ на краще. І єдина сила, яка довела, що здатна на це. *Настав час, щоб хрест Христа ще раз проголосили гучно й ясно.*

344. Римлян 6:1; 2 Петра 1:9-11
345. Якова 2:18-26
346. 2 Петра 2:1; Юди 1:4
347. Юди 1:3
348. Матвія 5:13

На практиці Євангеліє виявляється в тому, щоб діяти, як діяв Ісус. *Бути готовим давати, допомагати, захищати, визволяти, визнавати. Любити!* У багатьох місцях щось змінюється на краще. Через людей, яких змінило Євангеліє. Бог діє у світі через Своїх людей і одного дня подбає про те, щоб усе зробити новим. Змінити світ, перетворити його й розв'язати його політичні, соціальні й фінансові проблеми — це не лежить на плечах учнів. Це не те доручення й не та місія, яку довірив нам Ісус.

В учнях Царства, у їхній спільноті, Божий Новий світ уже почався. Вони проповідують Євангеліє Царства й роблять людей учнями. Це найдієвіший вплив на суспільство, у якому вони живуть.

Євангеліє — це також не програма особистого покращення життя. Чи збагачення. Не самовдосконалення. Це звістка про те, що Бог зробив і звершив те, чого ми не могли. На цій скелі ми будуємо своє життя. Наше спасіння спочиває на тому, що Ісус вигукнув на хресті: Звершилося! Ми кажемо цьому «так», ми з вдячністю це приймаємо.

Проте добробут чи багатство ніколи не є обітницею Євангелія. Через відторгнення й переслідування християнам іноді навіть гірше, ніж їхнім сусідам. Але вони можуть покладатися на Бога, який пообіцяв завжди бути з ними й дбати про них.

Насамкінець

Це був лише огляд найкращої звістки у світі. Звістки, що підносить. Що дарує прощення й прийняття. Що визволяє й додає відваги через Ісуса.

Що говорить ця звістка особисто вам? Вашому серцю? Можливо, ви ніколи не були так близько, як тепер. Сьогодні день спасіння — не завтра, завтра може бути пізно.

Євангеліє — як велика банкнота, яку виплачують монетами й дрібними купюрами. Потрібен час, щоб дедалі краще осягати й глибше розуміти зміст цієї звістки. Це відбувається малими, а іноді й великими кроками. Поки ми йдемо за Ісусом. У повсякденні. Справжнє пізнання зростає лише з кожним кроком віри й послуху. Тобто лише тоді, коли ми робимо те, що каже Ісус.

Євангеліє стоїть у центрі світової історії, яку Бог обернув на історію спасіння.

Павло хотів проповідувати Євангеліє віруючим у Римі,[349] хоча вони вже давно йшли шляхом віри. Він хотів показати велич, обсяг і наслідки Євангелія для нашого земного життя й для вічності. Він це записав: Послання до римлян. Пам'ятник Євангелію.

Прочитайте це послання!

Що далі?

Подякуйте Богові за все добре, що Він сказав про вас і безпосередньо вам.

Якщо маєте запитання, напишіть мені: hj-ronsdorf@t-online.de

Інші книжки, тексти й проповіді ви знайдете на моїй домашній сторінці: www.hans-joerg-ronsdorf.de

Ось ще кілька важливих порад:

- Читайте Біблію. Якщо можливо, регулярно.
- Читайте Біблію разом з іншими людьми — і обмінюйтеся думками про прочитане.
- Моліться, щоб Бог оживив для вас Своє Слово — так, ніби Він говорить безпосередньо до вас.
- Прочитайте текст, найкраще вголос і кілька разів.

Поставте текстові такі запитання:

- Яку назву ви дали б цьому текстові?
- Що текст говорить про Бога та Ісуса?
- Що текст говорить про людей?
- Чого ми вчимося з цього тексту?
- Що нам робити?

349. Римлян 1:1-5, 9, 15-17

- Як це Слово нас підбадьорює?

Моліться разом. Коли знову зустрінетеся, поговоріть про свій досвід і пережите.

Шукайте контакту й спілкування з християнами, які люблять і шанують Ісуса Христа та цінують Біблію, читають її і ставляться до неї серйозно.

Чи Євангеліє Ісуса — добра звістка? І чому, власне?

Приділіть трохи часу й відкрийте неповторність Євангелія з різних кутів зору.

Просто й зрозуміло — тут ідеться про велику цілісну картину.